VISIT…

பேசிக் கொண்டு இருந்தபோது அவளுக்கு அடுத்த வலி வந்தது.

அப்புறம், அடுத்து, அடுத்து, அடுத்து... ஒரு வலிக்கும், அடுத்த வலிக்கும் நடுவில் இருந்த இடைவெளி குறுகிக் கொண்டே வர, வலி அதிகப்பட்டுக் கொண்டே வர, அபரஞ்சி வலியில் தவிக்கத் தொடங்கினாள்.

மருமகளுக்குக் கஷாயம் வைத்துக் கொடுத்து விட்டு, இது பொய் வலியல்ல; பிள்ளை வலிதான் என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட சரளா, மருத்துவமனைக்கு என்று தேவையான சாமான்களை அவசரமாக அவள் எடுத்து வைக்கும் போதே, மதுசூதனன் அபரஞ்சியிடம் டெலி.போன் நம்பர் கேட்டு, டாக்டருக்கும், மருத்துவ மனைக்கும் டெலி.போன் செய்தான்.

காரைத் தயாராக 'ஷெட்'டிலிருந்து எடுத்து வாயில் படியை ஒட்டி நிறுத்தும்படிச் சொல்வதற்காக டிரைவரைத் தேடினால் அவனைக் காணவில்லை. 'அவுட் ஹவு'சில் அவன் மனைவியையும் தேடிவிட்டு, இருவரும் இல்லை யென்று சரளாவிடம் வந்து சொன்னான்.

ஆறுமுகத்தைக் காணோம் என்று மதுசூதனன் வந்து சொன்னபிறகு தான், பிரசவத்துக்கு இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நாள் ஆகும் என்று டாக்டர் சொன்னதை நம்பி இருவரையும் அவர்களுடைய உறவில் ஒரு பெண்ணின் சடங்கு வைபவத்துக்கு அனுப்பியது சரளா வுக்கு நினைவு வந்தது.

"மழை பெய்வதும், மங்கை பூப்பதும், மக்கள் பிறப்பதும் மகேசன் தீர்ப்பு என்று சொல்வார்களே! அது தெரிந்தும் மடச்சியைப் போல, டிரைவரை அனுப்பி னேனே! இப்போது என்ன செய்வது?" என்று அவள் புலம்பத் தொடங்கி விட்டாள்.

அபரஞ்சியின் தவிப்பில், அவளும் கலங்கி விட்டி ருப்பது புரிந்து, மதுசூதனன் முன் வந்து பொறுப் பேற்றான்.

சரளாவின் கையைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்து, "அத்தை, அமைதியாய் இருங்கள். இப்போது ஆறுமுகம் எதற்கு? மருத்துவமனைக்குக் கார் ஓட்டத்தானே? அவ ருக்குப் பதில் நான் உங்களை அழைத்துச் செல்கிறேன். வாருங்கள். என்னென்ன வேண்டும் என்று சொல்லுங் கள். நான் காரில் முன் பக்கமாய் எடுத்து வைக்கிறேன். நீங்களும், அபியும் வசதியாய்ப் பின்புறம் உட்காருங் கள்" என்று திடமான குரலில், ஆதரவாய்ப் பேசினான்.

சரளாவும், படபடப்பும் பரபரப்பும் குறைந்து, எடுத்து வைக்க வேண்டியதைக் காட்டி விட்டு, மருமக ளுக்கு இதமாய் அருகிலிருந்து இடுப்பை நீவி விட்டாள்.

சாமான்களைக் காரில் கொண்டு வைத்து விட்டு, அபரஞ்சியும் சரளாவும் காரில் ஏறியதும், வீட்டைப் பூட்டியவன், ஒன்று தோன்ற, சரளாவிடம் விசாரித்து விட்டு, அடுத்த வீட்டுப் பெண்மணியை அழைத்து, விவரம் சொல்லிச் சாவியைக் கொடுத்தான். "கலை வாணி வந்ததும் அவளிடம் எல்லாம் சொல்லி சாவியைக் கொடுத்து விடுங்கள் ஆன்ட்டி. தாங்க்யூ. ஆன்ட்டி" என்று சொல்லி விட்டு ஓடிவந்து காரைக் கிளப்பினான்.

கவனத்துடன் காரை ஓட்டிச் சென்று, அபரஞ்சியை மருத்துவமனையில் சேர்த்து விட்டு, மீண்டும் ஒரு தரம் சரளாவுக்கும், அபரஞ்சிக்கும் திடமூட்டினான்.

ஏற்கெனவே திட்டமிட்டிருந்தபடி, அவனுடைய தாயார், அபரஞ்சியுடைய சித்தி, மாமா, மனைவி ஆகி யோருக்கு டெலி.போன் செய்து, அபரஞ்சிக்கு வலி யெடுத்து விட்ட விவரத்தை அறிவித்தான்.

ஓடிச் சென்று பார்த்தான்.

மருத்துவமனை மேட்ரனின் பரிசோதனை முடிந்து அபரஞ்சி வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள். மது சூதனைக் கண்டதும் அருகே அழைத்தாள்.

முகமெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்ட நின்றவளைக் கண்டு கலவையுற்றவன், அதைக் காட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டு, "எல்லாம் சரியாக நடக்கும், அபி. அத்தான்... சரிசரி... அதை நான் அத்தையிடம் கேட்டுக் கொள் கிறேன். நீ உட்கார்..." என்றான், கரிசனமாக.

"அதற்காகத்தான் அண்ணா நானும் அழைத்தேன். வீட்டு டெலி.போன் எண் குறித்துக் கொள். அங்கே இல்லாவிட்டால் மில்லில் இருப்பார். அந்த நம்பரும்..." என்று இரு டெலி.போன் எண்களையும் அவள் கொடுத் துக் கொண்டிருந்தபோதே, சக்கர நாற்காலியுடன் அட் டெண்டர் பெண் வந்து விட்டாள்.

தங்கையின் கையைப் பற்றி அழுத்தி விட்டு, ஓடிப் போய்த் தனஞ்சயனோடு தொடர்பு கொண்டான் மது சூதனன்.

அவன் உடனே கிளம்பி வருவதாகச் சொல்ல, இங்கே ஓடிவந்து, பிரசவ அறையில் இருந்த அபரஞ் சிக்கு ஒரு நர்ஸ் மூலம் சொல்லி அனுப்பினான்.

பிறகு, சரளாவின் அருகில் அமர்ந்து, அவளது கலக்கத்தைப் போக்கத் தான் அறிந்தவரை முயன்றான்.

விரைவாகவே தாய்மார்கள் மூவரும் வந்துவிட, மதுசூதனனுக்கு அந்தப் பணியில் இருந்து விடுதலை கிடைத்தது.

டாக்டர் வந்து பார்த்து விட்டு, "முதல் குழந்தை, இன்னமும் பல மணி நேரம் ஆகும். நர்சிடம் சொல்லி

யிருக்கிறேன். தேவைப்படும்போது பெரிய வலி தொடங் குமுன், வருவேன். அதுவரை, வலிகளுக்கு நடுவே, முடிந்தவரை நட அபரஞ்சி" என்று கூறிவிட்டுப் போனார்.

பெண்கள் நால்வரும், அபரஞ்சிக்குத் தெம்பூட்டும் விதமாகப் பேசுவதும், வலி வரும்போது, விலாவை, இடுப்பை வருடிக் கொடுப்பதுமாக இருந்தனர்.

அவர்களுக்கு அவ்வப்போது காபி, டீ என்று வாங்கிக் கொடுப்பதும், நர்ஸ் கேட்ட சில மருந்துகளை வாங்கித் தருவதுமாக மதுசூதனன் ஆண் துணையாக நின்றான்.

இடையே, வீட்டில் தனியாய் இருந்த கலை வாணியை அழைத்துச் சென்று, அபரஞ்சியுடைய சித்தி வீட்டில் கொண்டு விட்டுவிட்டு வந்தான்.

யார் யார் என்னென்ன வகையில் உதவ முயன்றா லும், அவரவர் பிள்ளையை அவரவர்தானே வலித்துப் பெற்றாக வேண்டும்?

நேரம் ஆக ஆக, வலிகள் சீக்கிரம் சீக்கிரமாகவும், அதிகத் தீவிரமாகவும் வரத் தொடங்க, அபரஞ்சி தவிப் பதை ஒன்றும் செய்ய முடியாமல், கம்மா பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்க நேர்ந்தது!

காரில் பறந்தோடி வந்து சேர்ந்த தனஞ்சயனும் அப்படித்தான் செயலற்று கம்மா நிற்க வேண்டியதாயிற்று.

இப்படி எல்லோரையும் அவரவர் தன்மைக்கேற்பத் தவிக்க வைத்து விட்டு, அபரஞ்சியுடைய செல்வன், அந்தக் கண்ணனைப்போல நள்ளிரவில் பிறந்து, எல் லோர் மனதையும் குளிரச் செய்தான்!

தாய், தந்தை, தாத்தா, பாட்டி என முதல் சுற்று உறவை அடுத்து, மற்றவர்களில் மதுசூதனன் சற்று அதிகப்படியாக ஆனந்தப்பட்டான்.

அதிலும், தனஞ்சயன் அவனது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, ''மனமார்ந்த நன்றி, மதுசூதனன். நீங்கள் இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமே முடிந்திராது என்று அம்மா சொன்னார்கள்!'' என்று நன்றி தெரிவிக்கவும் அவனுக்கு உச்சி குளிர்ந்து போயிற்று.

பிறந்தது பேரன் என்றதும், உலகநாதனுக்கு நெஞ்சு கொள்ளாத பெருமை. உடனே கிளம்பி வந்து நிறைய விலை உயர்ந்த சாக்லேட் வாங்கி, மருத்துவமனையில் உள்ளவர்கள், போவோர், வருவோர் அத்தனை பேருக்கும் வினியோகித்தார். வெறும், மருத்துவச் செலவு மட்டுமின்றி, பிரசவம் பார்த்த டாக்டருக்குப் பட்டுச் சேலை, பழங்கள் வைத்துக் கொடுத்து மரியாதை செய்தார்.

சுகப்பிரசவம் என்றதால், மூன்றாம் நாளே அபரஞ்சி, குழந்தையோடு வீடு திரும்பி விட்டாள்.

அதில்கூட உலகநாதனுக்கு ஒரு பெருமைதான். எங்கள் குடும்பமே ஆரோக்கியமானது. அதனால்தான் பேரன் நல்ல படியாகப் பிறந்து, மருமகளும் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறாள்'' என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

அரசிடம் பணம் வசூல் பண்ணுவதோடு, குழந்தைக்குத் தேவையான தொட்டில் முதலான பொருட்களையும் வாங்குவதற்காகத் தனஞ்சயன் சென்னையிலேயே தங்கி விட, உலகநாதன் மட்டுமாகத் தொழிலைப் பார்க்க வென்று பழங்காட்டூருக்குக் கிளம்பிச் சென்றார்.

பேரனைப் பிரிந்து செல்ல மனமின்றியே கிளம்பியவர் எண்ணி நாலே நாளில் திரும்பி வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் மட்டுமாக வந்திருந்தால், எல்லோருக்கும் நன்றாகவே இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால், அவர் வரும் போது, அவருடைய தங்கை வசந்தாவையும் நன் பேரனைக் காட்டவென்று அழைந்து வந்திருந்தார்.

அவள், தன் வழக்கம் போல, இது சொத்தை, அது சொள்ளை என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கவும், உள் விஷமங்கள் அறியாத உலகநாதன் தவிர, வீட்டில் எல்லோருமே உள்ளுரப் பொங்கிய ஆத்திரத்தை, முடிந்த வரையில் மறைத்தபடியே நடமாடினர்.

அதிலும், அன்று கலைவாணி வந்து, ''பாருங்கள் அண்ணி! நான் என்ன வேண்டும் என்றா கல்லூரிக்குப் போகாமல் இங்கே உட்கார்ந்து கொண்டே இருக்கிறேன்? இதுதான் சாக்கு என்று மட்டம் போட்டு விட்டேனா? எருமை மாட்டுக்கு ஆகிற மாதிரி வயதாகிறதாம். வீட்டில் இருந்து, தகப்பனுக்கும், தமையனுக்கும் பொங்கிப் போடாமல் இங்கே ஊர் சுற்றுகிறேனாம். பதினேழு வயதுப் பெண், பெரிய குடும்பத்தையே தாங்கலாமாம். இந்த மாதிரிப் பதினேழு வயதுப் பெண்ணை உட்கார வைத்து ஊட்டுவதும், அங்கே சமையல்காரி என்று ஒரு கொள்ளைக்காரியை நியமித்து காசைக் கரியாக்குவதும் இந்த வீட்டில் மட்டும்தான் நடக்குமாம்... அண்ணி, அப்பா அப்போது பார்த்த பார்வை எனக்கு வயிற்றைக் கலக்குகிறது. என்னை ஊருக்கு வரச் சொன்னால் என்ன செய்வது? நீங்கள், அம்மா இல்லாமல் அங்கே நான் எப்படி இருப்பேன்?'' என்று புலம்பித் தீர்க்கவும், அபரஞ்சிக்கு வசந்தா மீது ரொம்பவும் கோபம் ஏற்பட்டது.

அவளுக்கு எப்படியாவது ஒரு 'நொட்டு' கொடுக்க வேண்டும் என்று உள்ளுரத் தீர்மானித்தவள், நாத்தனாருக்கு ஆறுதலாக, ''அப்படி உன்னை அழைத்துப் போக

நான் விட்டுவிடுவேனா, வாணி? எனக்குப் பிள்ளை யைப் பார்த்துக் கொள்ளக் கலைவாணி இல்லாமல் முடியாது என்று சொல்லி விடமாட்டேனா? கவலைப் படாதே'' என்று கூறவும், கலைவாணி சற்றே நிம்மதி யடைந்தாள்.

தமையன் முன்னிலையில், தான் யாரை என்ன சொன்னாலும், அவர்கள் அதைப் பொறுத்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்கிற எண்ணம் வசந்தாவுக்கு. அதிலும் வாயில்லாப் பூச்சியான சரளாவை சீண்டி, மட்டம் தட் டியே அவளுக்குப் பழக்கம். ஏன் வீண்வம்பு என்று பொறுத்துப் போய்விடுவதே வீட்டினரின் வழக்கமும் கூட.

அன்று பேரனைக் குளிப்பாட்டி எடுத்து வந்த சரளா, குழந்தையை மடியில் இட்டு, பவுடர் போட்டு உடை அணிவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அண்ணன் அதை ரசித்துப் பார்க்க, வாய்ப்பை விடாதவளாக அண்ணிக்காரி குழந்தையைப் பற்றி ஏதோ சொல்லிச் சிரிக்க, அதைப் பார்த்த வசந்தாவுக்கு வயிறு எரிந்தது.

பிள்ளைகளைக் காட்டிக் கணவனை வளைத்துப் போடத் தெரியாத அண்ணி, இப்போது பேரனைக் காட்டி புருஷனை வளைத்துப் பிடித்து விடுவாளா?

''அய்யோ! குழந்தை தூக்கத்திலேயே சிரிக்கிறதே! கடவுள் தாமரைப்பூ காட்டுகிறார், அண்ணா!'' என்று பிள்ளையைக் கொஞ்சுவதில் இணைந்து கொண்டவள், ''அச்சச்சோ, அண்ணி! நீ இப்படிக் காலைநீட்டி உட்கார்ந் திருக்கும் போது பார்த்தால் அசல் பாட்டியம்மாளேதான்! அந்தக் கூன்முதுகும், நரைமுடியும்... உங்கள் மனைவி

கிழவியாகி விட்டாள் அண்ணா!'' என்று கிண்டல் போல விஷம் கக்கி வெகுளிபோலக் கைகொட்டிச் சிரித்தாள்.

கலைவாணியின் முகம் வாடிவிட்டது.

முகத்தில் இருந்த சிரிப்பு மாறித் தோன்றி விடாமல் இருப்பதற்காகச் சிரமப்பட்டு உதடுகளை இழுத்துப் பிடித்தபோதும், மாமியாரின் கண்களில் வேதனை, அப ரஞ்சிக்கு ஆத்திரமூட்டியது.

வழக்கம்போலத் தங்கையோடு சேர்ந்து ஏதோ சொல்வதற்காகத் தொண்டையக் கனைத்த உலகநாதனை முந்திக் கொண்டு அபரஞ்சி பேசினாள். ''எல்லோருக் கும்தான் வயதாகிறது! பிள்ளைகள் வளர்ந்து திருமண வயதடைந்து ''உங்களுக்குப் பேரன் பேத்தி பெற்று தருகிற காலத்தில், அதற்கேற்ப உங்கள் தலைமுறையில் எல்லோருக்குமே வயதாகித்தானே, ஆகவேண்டும், பெரியம்மா?'' என்று, வசந்தாவுக்குப் 'பெரியம்மா' என்று விளித்தால் பிடிக்காது என்று தெரிந்திருந்தும், வேண்டுமென்றே 'பெரியம்மா' என்று முடித்தாள்.

மீண்டும் அவளே பேச்சைத் தொடங்கினாள். ''நரை, கூன் இவற்றின் அளவில், எந்த அளவு மூப்பு என்பது வெளிப்படுகிறது. இப்போது... அத்தைக்குக் கொஞ்சம் நரை; மாமாவுக்குக் கம்பீரமாய்ச் சற்றே கூடு தல்; உங்களுக்கு எல்லோரையும் விட அதிகம்!...'' என்று அவள் கூறவும், கலைவாணி கைதட்டினாள்.

''பிரமாதம், அண்ணி!'' என்றாள் அவள். ''ஹைக்கூ கவிதை மாதிரி மூன்றே வரியில் முழு விவரத்தையும் சொல்லிவிட்டீர்களே! இன்னாருக்கு இன்ன வயது என்று சொல்லாமலே படம் போட்ட மாதிரி தெளிவாக எடுத்துக் காட்டி விட்டீர்களே!'' என்று பாராட் டினாள்.

வசந்தாவுக்குப் பற்றிக்கொண்டு வர, ''பாருங்கள், அண்ணா! நான் உங்களைவிட வயதானவள் என்கிறாள், உங்கள் மகள்!'' என்று குறை கூறினாள்.

மருமகள் தன் கம்பீரத் தோற்றத்தைப் பாராட்டிய பெருமை உலகநாதனுக்கு. எனவே, ''என்ன செய்வது? நீ பார்வைக்கு அப்படித்தானே தெரிகிறாய்! நிறையப் பேர் என்னிடமே உங்கள் அக்கா என்றுதான் உன்னைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்'' என்றார் குரலில் கர்வம் தொனிக்க.

''பின்னே? என்று அபரஞ்சி, ஒத்துப் பாடினாள். ''உங்கள் வயதைவிட நீங்கள் எப்போதுமே பத்து வயது கம்மியாகத்தானே மாமா தோன்றுகிறீர்கள்! அத்தையும் தொஞ்சம் அப்படித்தான். அத்தைகூட என்னிடம், 'உன் மாமா பார்க்க இளமையாகத் தெரிவதால், நாங்கள் இரண்டு பேரும் ஒரே வயது. மாதிரித் தோன்றி விடு கிறது' என்று பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார்களே!'' என்று கூசாமல் ஐஸ் வைத்தாள்.

அத்தோடும் விட மனமின்றி, ''நீங்கள் இரண்டு பேருமே கூன் கூடப் போடுவதில்லை. பெரியம்மா தான்...'' என்று இழுத்தாள்.

''ஆமாம். நேற்று டி.வி. பார்த்தபோது நான்கூடக் கவனித்தேன்... அத்தையின் முதுகு வாழைப்பழம் மாதிரி இருந்தது!'' என்றான், தங்கை பேசியபோது அங்கு வந்து சேர்ந்த தனஞ்சயன்.

''ஆ...மாம்! நீ இவ்வளவு பெரிய கூன் போட்டுக் கொண்டு சரளாவைச் சொல்லுகிறாயே! சாப்பாடு, பழக்க வழக்கங்களில் ஓர் ஒழுங்கு வேண்டும், வசந்தா! உன் னைப் போல கண்டபடித் தின்று, கண்டபடி சுற்றினால் உடம்பு ஊதிக் கிழடு தட்டாமல் என்ன செய்யும். இனியாவது சாப்பாட்டு விஷயத்தில் உன் அண்ணியைப்

பின்பற்று!'' என்று தங்கையிடம் சற்று கண்டிப்பான குரலில் கூறிய உலகநாதன், மனைவியிடம் திரும்பி, ''குழந்தை தூங்கிவிட்டான் போல இருக்கிறதே! எவ்வ ளவு நேரம் இப்படியே உட்கார்ந்திருப்பாய்? கால் மரத் துப்போகும். எழுந்து, பேரனைத் தொட்டிலில் கிடத்து, சரளா!'' என்று குழைவான குரலில் உரைத்தார்.

'எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டு என்னை மட்டம் தட்டுகிறீர்களா? இருக்கட்டும்! உங்கள் அத்தனை பேருக்கும் வேட்டு வைக்கிறேன். அதிலும், அடியே அபரஞ்சி, அபரஞ்சி! உன்னை இந்த வீட்டை விட்டு ஓட ஓட விரட்டாவிட்டால் நான் வசந்தா அல்லடி' என்று உள்ளூரக் கறுவினாள் வசந்தா!

14

குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டுப் பெயர் சூட்டும் விழாவைச் சென்னையில் நடத்தும்படி, அபரஞ்சி யுடைய உறவினர்கள் விரும்பிக் கேட்கவும், உலகநாத னும் அதற்குச் சம்மதித்தார்.

பதினாறாம் நாள், அபரஞ்சி வீடு தொடும் அன்றே விழாவை நடத்திவிட்டு, மருமகளையும் பேரனையும் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போய்விட வேண்டும் என்பது அவருக்கு.

ஆனால், ஒருமாதம் வரையிலேனும் இங்கேயே ஒய்வாக இருக்கட்டும் பிறகு பயணம் செய்யலாம் என்று டாக்டர் சொல்லிவிடவே, குழந்தை பிறந்து முப்பதாம் நாள் அந்த விழா நடத்துவது என்று முடிவு செய்யப் பட்டது.

பேரன் பிறந்ததும் விமானத்தில் வந்து பார்த்து விட்டுப் போன ஜெய பாண்டியன், வேலைகளை ஒதுக்கி கொண்டு மீண்டும் விரைவிலேயே வந்தார்.

பிள்ளை பெற்ற மகளுக்கும், பேரனுக்கும் என்னென்ன சீர் வகைகள் செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தன் வழி உறவினரிடம் கேட்டறிந்து செய்துவிட்டு இரண்டு நாள் மகள், பேரனுடன் தங்கியிருந்துவிட்டு மீண்டும் விழாவுக்கு முதல் நாளன்று வருவதாகக் கூறிச் சென்றார்.

விழாவுக்கு ஒருவாரம் முன்னதாகச் சென்னைக்கு வந்த உலகநாதன், தனஞ்சயனோடு வசந்தாவும் ஒட்டிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தாள்.

சென்ற முறை வந்தபோதே, நெல் அரைத்த கூலிப் பணம், அரசாங்கத்திடமிருந்து சில லட்சங்கள் உலகநாதனுக்கு வரவேண்டியிருப்பதையும், விரைவில் அது வந்து விடும் என்பதையும், அங்கங்கே, ஒட்டுக் கேட்டதில் வசந்தா அறிந்திருந்தாள். சமயம் பார்த்து மகளின் திருமணத்திற்கு நகை செய்ய வென்று, இந்தப் பணத்தை அமுக்கிவிட வேண்டும் என்று எண்ணி அங்கே வந்திருந்தாள் அவள்.

ஆனால், வசூல் ஆன நாலு லட்சம் ரூபாய்க்கும், தன் மகனுக்கும் மனைவிக்குமாக நகை வாங்கி வந்து விட்டதாகத் தனஞ்சயன் கூறக் கேட்கவும், அவளுக்குச் சற்றுநேரம் மூச்சே நின்று போய்விட்டது!

முக்கியமான எந்த விஷயத்தையும் தான் இருக்கும் போது தனஞ்சயன் பேசவதில்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டதால், அவன் தன் தாயிடம் பேசும் போது வசந்தா எப்படியாவது ஒட்டுக் கேட்க முயற்சிப்பாள்.

அப்படிக் கேட்டபோது தான், தன் மகளுக்கென்று ஒதுக்க நினைத்த பணம், விள்ளாமல் விரியாமல் பறி போய்விட்ட விவரம் அவளுக்குத் தெரிய வந்தது.

நெஞ்சு எரிய நின்றவள், மேலும் அதிர்ச்சியடையும் வண்ணம் தனஞ்சயன் மேலே பேசினான்.

"அத்தை இந்தப் பணத்தை அடித்துப் போகத்தான் அம்மா, எங்களோடு கூடவே வந்தார்கள். வரும்போதே, அப்பாவிடம் அதற்காக அடிப்போட்டும் வைத்தார்கள். என்னவோ, பூரணியைக் கேட்டு யாரோ வரப்போகிறார்களாம். கழுத்தில் கையில் நகையில்லாமல் அவளை எப்படிக் காட்டுவது என்று மாப்பிள்ளை வீட்டாரைக் கொஞ்சம் தாமதமாக வரச் சொல்லி விட்டார்களாம்! எப்போது வரச் சொல்வது என்று நீங்கள்தான் அண்ணா, சொல்ல வேண்டும் என்று குழையடித்தார்கள் அத்தை."

"சுற்றி வளைத்தார்களாக்கும்? உன் அப்பாவுக்கு, இந்த ஜாடை மாடையெல்லாம் புரியாதே, தனா. அவருக்கு எதையும் நேரடியாகச் சொல்ல வேண்டும்" என்றாள் சரளா மகனிடம்.

"ஆனால், அதில் ஒரு சிரமம் இருக்கிறதே, அத்தை! மாமா ஏதாவது நினைத்துக் கொண்டு, சட்டென்று இல்லை, முடியாது என்று சொல்லி விட்டால் பிறகு அவரை அசைக்க முடியாதே! அதனால், மெல்ல மாமா மனதை அந்தப் பெரியம்மா தயார்ப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பூரணிக்குக் கல்யாணம் பண்ணவேண்டும்... பூரணியைப் பார்க்க வருகிறார்கள். பூரணிக்குக் கல்யாணத்துக்கு நகை வேண்டும்... என்று... உழுது, விதைவிதைத்து, வளர்த்து அறுவடை செய்கிற மாதிரி, மாமா மனதில் விஷயத்தை அழுந்தப் பதிய வைப்பதாக ஐடியா, அத்தை. பயிர் முற்றியதும் அறுவடை செய்கிற மாதிரி

பணம் வந்ததும் நகைக்குப் பணம் கேட்டால் கொடுப்பது இயல்பாக நடந்துவிடும் என்று எண்ணித் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள்'' என்று அவளது மனதின் உள்ளே புகுந்து பார்த்தது போல அபரஞ்சி கூறவும், அந்தப் பெண்ணின் தலையைப் பிடித்து உலுக்க வேண்டும் போல, வசந்தாவுக்குப் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

''ஓகோ!'' என்று வாயைப் பிளந்துவிட்டு, ''அண்ணி, அவ்வளவு திட்டம் போட்டு வேலை செய்த பிறகு நீ எப்படியடா சமாளித்தாய்?'' என்று சரளா அதிசயமும் ஆர்வமுமாகக் கேட்டாள்.

அதைவிட அதிக ஆர்வத்தோடு வசந்தாவும் உன்னிப்பாகக் கவனிக்க, தனஞ்சயன் இலகுவாகச் சொன்னான்.

''என்னம்மா பெரிய விஷயம்? இந்தக் குட்டிப் பையன் பெயரைச் சொன்னால் அப்பாவிடம் எதை வேண்டுமானாலும் சாதித்து விடலாம். அவர்கள் வீட்டில் நிறையச் செய்வார்கள் போல இருக்கிறது; நாமும் நிறையச் செய்ய வேண்டும். அப்பா என்றேன். புலி நகம் மாதிரி வைரப் பதக்கத்தோடு ஒரு சங்கிலி, இடுப்புச் சங்கிலி, கைக்கு வாட்ச் செயின், யானைமுடிக் காப்பு.. எல்லாம் சேர்த்தும் இரண்டு லட்சம்தான் ஆயிற்று. பிறகு, 'இந்தப் பேரனைப் பெற்றுத் தந்த உங்கள் மருமகளுக்கு வேண்டாமா, அப்பா' என்றேன். முதலில் பத்து சவரனில் ஒரு செட் பார்த்தார்கள். வைரத்தைப் பெற்றுத் தந்த வளுக்கு வைரம் வேண்டாமா என்றேனா, ஒன்றே முக்கால் லட்சத்தில், 'பாம்பே கட்டிங்'கில் ஒரு நெக்லஸ் இருந்தது. வாங்கி விட்டார்கள். மீதி, விழாச் செலவுக்கு என்று முடித்து விட்டேன்'' என்று முறுவலித்தான்.

''எனக்கு மட்டுமாக இவ்வளவு செலவு செய்ததற்குப் பதிலாக, வாணியும் நானும் ஒரே மாதிரி அணிந்து கொண்டு நின்றால், மகளையும் மருமகளையும் ஒரே மாதிரி நடத்துகிறார் என்று எல்லோரும் பெருமையாகப் பேசுவார்கள் என்று சொல்லி, இருவருக்குமாக வாங்கி யிருக்கலாமே? திருமணம் ஆக வேண்டிய பெண், நாளை நகை நல்லதாக வேண்டாமா?'' என்று முடித்தாள் அபரஞ்சி.

அபரஞ்சியின் பேச்சைக் கேட்கவும், வசந்தாவுக்கு வயிறு பகீர், பகீரென்றது. கலைவாணிக்கு வாங்க வேண்டும் என்று தூண்டுகிறாளே! கலைவாணி வீட்டுப்பெண். அவளுக்கு வாங்கத் தொடங்கிவிட்டால், அப்புறம், பூரணிக்குச் செய்வதற்கு உலகநாதனுக்குமேதான் எப்படி மனம் வரும்?

இந்தச் சனியன், இந்த அபரஞ்சியை எப்படியாவது விரட்டி அடிக்காவிட்டால் லட்சக்கணக்கில் இழப்பாகி விடும் போல இருக்கிறதே!

''அதுதானடா எனக்கும் எப்போதும் கவலையாக இருக்கிறது!'' என்றாள் சரளா.

மருமகள் எடுத்துக் கொடுக்க, மாமியார் பிடித்துக் கொள்கிறாளாக்கும்! என்று ஆத்திரமாக எண்ணினாள் வசந்தா.

''கலையைப் பற்றிய கவலை உங்களுக்குக் கொஞ்சம்கூட வேண்டாம் அம்மா. அத்தை அடித்துப் போக வந்ததை, இப்போது எப்படி மாற்றினேன், பாருங்கள்! அதுபோல இனிவரும் பெரும் தொகைகளைக் கலைவாணிக்கு மாற்றி விடுவேன். அத்தை பாணியில், கலை விஷயமாக இரண்டு மாப்பிள்ளை வீட்டார் என்னிடம் கேட்டார்கள், கொஞ்சம் நல்லதாக நகை செய்து காதில் கழுத்தில் மாட்டி வைக்க வேண்டும் அப்பா!'' என்று தொடங்கினால் ஆயிற்று. இதற்குப்போய் கவலைப்

பட்டுக் கொண்டு உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்... அப்புறம், வேறு எதுவும் தேவை என்றால் சொல்லுங்கள் வாங்கி வருகிறேன்'' என்று எழுந்தான் தனஞ்சயன்.

''அந்த விவரம் எல்லாம் நீ அபியிடம் கேட்டுக் கொள்ளடா. நேற்று, அவள் பெரியம்மா வந்து என்னென்ன, எப்படி எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். இரண்டு பேரும் பேசிக் கொண்டு இருங்கள். நான் மாலைச் சிற்றுண்டி வேலையைப் பார்க்கிறேன்'' என்று கணவன், மனைவியைத் தனியே விட்டுவிட்டு, சரளா வெளியே கிளம்பினாள்.

இதற்குமேல் இங்கே நின்றால் ஆபத்து என்று அவசர அவசரமாகச் சாவித் துவாரத்திலிருந்து காதை விலக்கிக் கொண்டு, ஓசையின்றி வேகமாக ஒதுங்கிச் சென்றான் வசந்த்.

சரளா சென்றபிறகு சற்றுநேரம் அந்த அறையில் அமைதி நிலவியது.

ஒரு சிறு நெடுமூச்சுடன் நிமிர்ந்து, ''மன்னித்துக் கொள், அபரஞ்சி. கணவன் மனைவிக்குத் தனிமை தருகிற நல்ல எண்ணத்துடன்தான் அம்மா சென்றது. என் முகத்தைப் பார்த்துப் பேச உனக்குப் பிடிக்காது என்று தெரிந்திருப்பதால், ஏதாவது சாக்குபோக்குச் சொல்லிவிட்டு நானும் அம்மாவைத் தொடர்ந்து சென்றிருக்க வேண்டும். ஆனால், எனக்கு உன்னிடம் சில விஷயம் பேச வேண்டும். அதனாலேயே பின் தங்கினேன்'' என்று தொடங்கினான்.

''அபரஞ்சி, சில மாதங்களுக்கு முன்பாக நான் உனக்கு ஒரு வாக்குறுதி கொடுத்தேன். அதன் முதல் கட்டத்தை நிறைவேற்றுவது ஓரளவு எளிதாக இருந்தது.

எனில் என்றால், பிரிவுக்கு ஏற்பாடு செய்ததைச் சொன்னேனே தவிர, பிரிவை அல்ல'' என்று தெளிவுபடுத்தி விட்டு மேலே தொடர்ந்தான். ''ஆனால், இந்த இரண்டாவது கட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன.

''நான் முதலில் நினைத்தது, இங்கே குழந்தை பிறந்த பிறகு, உன் உடல் தேறவென்று உன் தந்தை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, அதை அப்படியே நிரந்தரம் ஆக்கிவிடுவது என்று. அல்லது ஏற்றுமதியைக் கவனிப்பதற்கென்று, அரபு நாடுகளில் ஓர் அலுவலகம் திறந்து, அங்கேயே தங்கிவிடலாம் என்பது. அடுத்த ஐடியா! ஆனால், இவை இரண்டுமே இப்போது சரிவரும் போலத் தோன்றவில்லை!''

ஏன் என்று மனைவி கேட்பதற்கு இடமளித்து ஓர் இடைவெளி விட்டுப் பேச்சைச் சற்று நிறுத்தினான். ஆனால் மனைவி பேசாமலே இருக்கவும், ஒரு நெடுமூச்சு விட்டு விட்டு மேலே தொடர்ந்தான்.

''பங்களூர் ஐடியா அவ்வளவாகச் சரிவருவதாக இப்போது தோன்றவில்லை'' என்றவன் அது என்ன என்று சொன்னான்.

விவரிக்க இயலாத மென்மையுடன், குழந்தையை லேசாக வருடிவிட்டு, ''இவனைப் பிரிந்து நாலுநாள் தொடர்ந்து பழங்காட்டூரில் அப்பாவுக்கோ எனக்கோ இருக்க முடியவில்லை. இவனைப் பாராமல் பிரிந்து வாடும் வேதனையை, என் கடந்த காலப் பிழைகளுக்கு உரிய தண்டனையாக நான் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஏற்பது நியாயமும்கூட. ஆனால் அப்பா? அம்மா, கலைவாணி எல்லோரும் இவன்மீது உயிரையே வைத்திருக்கிறார்களே! என் குற்றத்துக்காக இவர்கள் எல்லோருமே

தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்றால் அது நியாயம் ஆகாதே! அத்தோடு, இவ்வளவு பக்கத்திலேயே பங்களூரில் உன்னையும், இந்தக் குட்டிக் கண்ணனையும் விட்டுவிட்டு அப்பா நெடுநாள் சும்மா இருக்க மாட்டார். நீயும் பிள்ளையும் வீடு வந்து சேரும் வரை உன் தந்தையைப் பிடுங்கி எடுத்து விடுவார்!'' என்றான்.

மீண்டும் ஒரு சிறு தாமதத்தின் பின், ''அரபு நாடுகளியாவும்கூட அவ்வளவு சரிவரும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. விமானப் போக்குவரத்து மிகவும் எளிதாகி விட்ட விஞ்ஞான யுகம் இது. அமெரிக்காவே அடுத்த வீடாகி விட்ட நிலைமை! அரபு நாடுகள் என்ன அடுத்த கிரகத்திலா இருக்கின்றன? இங்கே தனியாகப் பரஞ்சோதியால் சமாளிக்க முடியாது என்பது ஒருபுறம் இருக்க, இடையிடையே வந்து போகாமல் நான் அதிக நாட்கள் அங்கேயே தங்குவதும் இயலாத காரியம். என்னைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வர அப்பர்வே அங்கே வந்துவிடுவார்! எனவே, எப்போதாவது ஒரு முறை இங்கே நான் வந்து போவது பரவாயில்லையா? அல்வது...'' என்றவன், மடியில் கோத்திருந்த கைகளைப் பார்த்தபடி அசையாமல் வீற்றிருந்த மனைவியை வெறித்து நோக்கினான்.

குரல் கடினமுற, ''எத்தனையோ மாதங்களாக நீ என்னுடன் நேரடியாகப் பேசுவதைத் தவிர்த்து வந்திருக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும், அபரஞ்சி. அசோக வனத்தில் இருந்தபோது, சீதாபிராட்டி ஒரு துரும்பைக் கிள்ளிப்போட்டு, அதனுடன் பேசுவது போல ராவணனுடன் பேசியதாகப் படித்திருக்கிறேன். அதுபோலப் பொதுப்படையாகத்தான் நீயும் பேசி வருகிறாய்! ஆனால், இப்போது நேரடியாகத் தெளிவாக நீ எனக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும். இப்படி இடையிடையே வந்து

போனால் உன்னால் அதை சகிக்க முடியுமா?... அல்லது, மாற்ற முடியாத முடிவு எதையும் எடுக்க வேண்டுமா? எதுவானாலும், இறுதி முடிவு செய்யும் உரிமை உன்னுடையது. நீ என்ன சொன்னாலும் அதைச் செய்கிறேன்'' என்று உரைத்தவன், அந்த அளவுக்குள் மூச்சுமுட்டுவதாய் உணர்ந்தவன்போல, ஜன்னல் அருகே சென்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அவனது 'மாற்ற முடியாத முடிவு' என்ற வார்த்தை அபரஞ்சியின் மனதை மிகவும் உறுத்தியது. அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று கேட்க வாயைத் திறந்தவள், அதைக் கேளாமலே வாயைமூடிக் கொண்டாள். தனஞ்சயன், சும்மா மிரட்டவென்று எதையும் சொல்கிறவன் அல்ல. அவள் ஊகிப்பது போல ஏதாவது சொல்லிவிட்டான் என்றால்... பதில் கூறுவது ரொம்பவும் சங்கடமாகி விடும்! முடியாததாகவே ஆகிவிடும்! வேறு வழிகள் அடைபட்டே போய்விடும்!

தனஞ்சயனின் இறுகிய தோற்றம் அவளுக்கு அதைத்தான் உணர்த்தியது.

கணவனின் பரந்த முதுகைப் பார்த்தபடி, ''முடிவு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பை என்னிடம் தள்ளுகிறீர்கள்!'' என்றாள் அவள் ஒருமாதிரிக் குரலில்.

''இல்லை'' என்றான் தனஞ்சயன். முடிவு செய்யும் உரிமையை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்'' என்று தெளிவு படுத்தினான்.

ஒரு சிறு அமைதியின்பின், ''கண்ணனின் தொட்டில் போடும் விழாவுக்கு இன்னும் சில தினங்களே இருக்கின்றன. இந்த விழா, நம் இருவருடைய குடும்பங்களும் சேர்ந்து, ஆசையாக நடத்துவது. கண்ணனுடைய பெற்றோராய் நாம் இருவரும் இந்த விழாவில் பங்கேற்

பது அவசியம். எனவே, இப்போதைக்கு, மற்றதை எல்லாம் ஒதுக்கி, விழாவை நல்லபடியாக நடத்து வோம். பிறகு, நம் பிரச்னை பற்றி யோசிக்கலாம்'' என்று முடித்தான், அபரஞ்சி.

குழந்தை கண்ணனின் தொட்டிலில் இடும் வைபவம் வெரு விமரிசையாக நடந்தேறியது.

குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டும் விஷயத்தில் சிறு சல சலப்பு நேர்ந்தது.

அபரஞ்சியுடைய உறவினர்களில் சின்ன 'செட்' எல்லோரும் குழந்தைக்கு 'அபிநந்தன்' என்று பெயர் சூட்ட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டனர்.

அபரஞ்சி பெற்ற பிள்ளையாம்.

தனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்று தனஞ்சயன் கூறவும் அந்த வாதம் வலுப் பெறலாயிற்று.

ஆனால் உலகநாதன் அதை ஆட்சேபித்தார். ''குழந்தை அபிக்கு மட்டும் நந்தன் இல்லையே; எங்கள் தனஞ்சயனுக்கும் நந்தன் தானே?'' என்று அவர் கூறி யதை யாராலும் மறுக்க இயலவில்லை.

இது, அது என்று பலப்பல பெயர்களை யோசித்து விட்டு, இப்போதைக்குச் சும்மா கூப்பிடத் தொடங்கிய கண்ணன் என்கிற பெயரே நன்றாக இருக்கிறது; அதுவே இருக்கட்டும் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

குழந்தையின் காதில், பெயரை மூன்று முறை சொல்லிக் கூப்பிட தாய் மாமாவாய் மதுசூதனனைத் தனஞ்சயனும், அபரஞ்சியும் அழைக்கவும் அவனுக்கு ஒரே ஆனந்தம். ஆச்சரியம்!

''இவன் பிறந்த அன்று, கடவுளாய்ப் பார்த்துக் கொண்டுவந்து நிறுத்திய மாதிரி, மச்சான் மட்டும்

இல்லை என்றால் அம்மாவும், அபியும் பெரும்பாடு பட்டுப் போயிருப்பார்களாமே! அபி வலியிலும், அம்மா கவலையிலும் இருந்தபோது, சற்றும் கலங்காமல், அவர்களையும் தேற்றி, மருத்துவமனையில் சேர்த்து... செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும் ஒற்றை ஆளாய் நின்று 'செய்தீர்களாமே! அபி, அம்மா இருவருமே சொன்னார்கள். ரொம்பவும் நன்றி, மச்சான்!'' என்று கூறி, அவனுக்குப் பான்ட், ஷர்ட் துணி அடங்கிய ஒரு பையைத் தனஞ்சயன் பரிசளிக்க, எல்லோரும் கைதட்ட மதுசூதனனுக்கு உச்சி குளிர்ந்து விட்டது.

அவனுடைய பெற்றோருக்கும்தான்.

இருவரும் அவசரமாக அருகில் வந்து, ''தாய்மாமா வின் சீராகப் பிள்ளை சாப்பிட வெள்ளித்தட்டு கொடும்மா,'' என்று தாங்கள் வாங்கி வைத்திருந்த பரிசை மகன் கையில் தந்து, கொடுக்கச் சொன்னார்கள்.

ஜெயபாண்டியனும், அண்ணன் மனைவியோடு கலந்து, ஆலோசித்து, மகளுக்கும் பேரனுக்குமாக ஏதேதோ வாங்கி வந்திருந்தார்.

ஆங்காங்கே நின்று, அவர் கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்வதைப் பார்த்து எல்லோருமே கண்டு உருகிய போதும், கவனியாதது போலக் காட்டிக் கொண்டு அவரையும் தங்கள் கொண்டாட்டத்தில் இழுத்துச் சேர்த் துக் கொண்டனர்.

விழா முடிந்து, விருந்தாக வந்தவர்கள் எல்லோரும் அவரவர் வீடு சென்று விட, இங்கேயும் ஊர் திரும்புவது பற்றிய பேச்சு எழுந்தது.

''கண்ணனுக்கு அடுத்த தடுப்பூசி போடும் வரை, அபரஞ்சி இங்கேயே இருக்கட்டும், அப்பா. அதற்குள் அவனுக்கும், பயணத்தைத் தாங்கும் அளவு உடலில்

பலம் வந்துவிடும்'' என்று குழந்தையைக் காரணமாகக் காட்டி, அபரஞ்சி பழங்காட்டூர் திரும்புவதை, அப்போதைக்குத் தனஞ்சயன் தள்ளிப் போட்டான்.

மற்றவர்கள் ஊர் திரும்புவதையும், அவனுடைய அத்தை வசந்தா சில நாட்கள் தள்ளிப் போட்டாள்.

வல்லக்கோட்டை முருகன் கோவிலில் நடக்க இருந்த திருமணத்திற்கான அழைப்பிதழ் ஒன்றைக் காட்டி, அதற்குக் குடும்ப முழுமையும் சென்றே ஆக வேண்டும் என்றாள்.

''அப்படி என்ன பெரிய ஆள்? விடு வசந்தா!'' என்று உலகநாதன் கூறவும் அவள் அழவே தொடங்கி விட்டாள்.

''நம் அம்மா வழி உறவு, அண்ணா. நம் தாயார், அந்த தெய்வம், 'அண்ணா' என்று பாசமாய்க் கூப்பிட்டுப் பழகியது இந்தக் கல்யாணப் பையனுடைய தாத்தா வைத்தான். அவர்கள் வீட்டுத் திருமணத்துக்குப் போகாவிட்டால் நம் அம்மா மனம் நோகாதா? இருந்தவரையில் அம்மாவை அவ்வளவு மரியாதையாய் வைத்திருந்தீர்கள். இறந்தபிறகு நம் தெய்வத்தாயை நீங்கள் அலட்சியப் படுத்துவீர்கள்?'' என்று அவள் கண்ணைக் கசக்கவும் உலகநாதனுக்கு ஒரு மாதிரி ஆகிவிட்டது.

''சரிசரி. இதற்காக அழுவானேன்? நாம் இருவருமாய்...''

''அய்யோ, அண்ணா! அப்படி மட்டும் சொல்லாதீர்கள். இந்தப் பெண்ணுடைய வீட்டார் பூரணி அப்பாவுக்குச் சொந்தம். எல்லோருமாகப் போய் வாருங்கள் என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி அனுப்பினார். எல்லோரும் போகாவிட்டால் என்னை அடித்தே கொன்று விடுவார்... அபரஞ்சி வேண்டுமானால் வீட்டில் இருக்கட்டும். அவளுக்கு முத்து துணையிருப்பதால் கவலையில்லாமல் நாம் எல்லோருமாய்ப் போய் வந்து விடலாம். அண்ணா, உங்களைப் போலப் பெரிய மனிதர், குடும்பத்தோடு தன் வீட்டுத் திருமணத்துக்கு வந்தார் என்பதில் அவர்களுக்கும் ரொம்பவும் பெருமையாக இருக்கும்!'' என்று கெஞ்சிக் கூத்தாடி, கூடவே ஓர் ஐசும் வைத்துவிடவே, உலகநாதன் தலையாட்டி விட்டார்.

மற்ற மூவருக்குமே இதில் சிறிதும் விருப்பம் இல்லை என்றாலும், உலகநாதன் ஒன்று சொன்னபிறகு மாற்றுவது முடியாது என்பது உணர்ந்து, வேண்டா வெறுப்பாக ஒத்துக்கொண்டனர்.

தனஞ்சயன் காரை ஓட்டிச் செல்ல முன்வந்தபோது, ''அங்கெல்லாம் டிரைவர் கார்க் கதவைத் திறந்துவிட, பந்தாவாக இறங்கிச் சென்றால்தான் மதிப்பாக இருக்கும்'' என்று ஆறுமுகத்தையே கார் ஓட்ட வைத்தாள்.

''முடிந்த அளவு, முதல் பந்தியில் அமர்ந்து, உடனேயே கிளம்பி விடுவோம். அபி, எதையாவது செய்து அலுப்புப் படுத்திக் கொள்ளாமல், ஒய்வாக இரு'' என்றாள் சரளா மருமகளிடம்.

''கண்ணன் பிறந்து ஒரு மாதம் ஆகப்போகிறது. என்ன பிரமாத அலுப்பு ஏற்பட்டு விடும், அத்தை?'' என்று அபரஞ்சி இலகுவாக முறுவலிக்க, சரளாவின் முகமும் லேசாகத் தெளிந்தது.

''பாரேன்! யாரோ, பெயர்கூடத் தெரியாது; குடும்பத்தோடு போக வேண்டும் என்று விரட்டியடிக்கிறார்களே! வீட்டில் நிம்மதியாகக் கண்ணனைப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தால் எவ்வளவு சுகமாக இருக்கும்! கொடுத்து வைக்கவில்லையே!'' என்ற மாமியாரைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தாலும், அபரஞ்சிக்குச் சிரிப்பும் வந்தது.

"என்ன அத்தை பெரிதாக வருத்தப்படுகிறீர்கள்? கொஞ்ச நேரம்தானே? கல்யாணத்துக்குப் போகிறீர்கள். சிரித்துக் கொண்டே போக வேண்டாமா? திருமணம் பார்ப்பதோடு, வல்லக்கோட்டை முருகனையும் தரிசித்து விட்டு வரலாமில்லையா? நல்லதைப் பாருங்கள். மற்றதை விட்டுவிட்டு, ஜாலியாகப் போய் வாருங்கள்" என்று உரிமையோடு கூறி வழியனுப்பினாள்.

கலைவாணியிடமும் அப்படித்தான், "நீ திரும்பி வந்ததும், குட்டிப் பையன் சும்மா இருந்தால் நாம் இருவரும் 'ஸ்க்ராபிள்' விளையாடலாம்" என்று ஆசை காட்டி அனுப்பி வைத்தாள்.

கார் கிளம்பிச் சென்றதும், அவளைச் சூழ்ந்த பழக்க மற்ற - குறைந்தபட்சமாய்த் திருமணம் ஆனதிலிருந்து அறிந்திராத அமைதி அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

கொஞ்ச நாட்களாகவே ஓரமாய் ஒதுக்கி வைத்திருந்த பிரச்னை, மீண்டும் பூதாகாரமாய் உருவெடுத்து அபரஞ்சியை மிரட்டியது.

உள்ளூரக் கவலையும் பயமுமாக வேலைக்காரியைத் தேடிச் சென்றாள்.

மூட்டைத் துணிகளைச் சேர்த்து வைத்துத் துவைத்துக் கொண்டிருந்தாள் முத்து.

அவளது வேலையைக் கெடுக்கக்கூடாது என்று திரும்பிய அபரஞ்சி, தனித்திருக்கத் தயங்கியவளாய் மகன் அருகே சென்று அமர்ந்தாள்.

குழந்தையும் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கவே, மனது மீண்டும் தறிகெட்டு ஓடலாயிற்று.

குழந்தையின் விழா முடிந்தபிறகு, அவர்களது பிரச்னை பற்றி யோசிக்கலாம் என்று சொன்னவள் அவள்தான். அபரஞ்சியேதான்!

ஆனால், தனஞ்சயன்தான் அதுபற்றி முதலில் யோசிக்கத் தொடங்கி விட்டான் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

அடுத்த தடுப்பு ஊசி போடும்வரை சென்னையில் இருக்கட்டும் என்று அவன் சொன்னது, அவளுக்காகத்தான்.

இந்த ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக அவள் முடிவு எடுத்தே ஆகவேண்டும்! என்ன முடிவு?

தனஞ்சயன், மனைவியின் மகிழ்ச்சியை முக்கியமாகக் கருதி, அதற்கு ஏற்ப நடந்து கொள்ளத் தொடங்கிய பிறகு, அதிலும் கண்ணன் பிறந்த பிறகு, அவன்பால் தன் உணர்ச்சிகளில் ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பது அவளுக்கே புரிந்தது.

முன்பு போலத் தனஞ்சயனைப் பார்த்ததும் ஏற்படும் செய்கையற்ற ஆத்திரமும், வெறுப்பும் இப்போது அவளுக்குத் தோன்றுவது இல்லை.

அதிலும் அவன் அன்று சீதை, துரும்பு, ராவணன் என்று எடுத்துக்காட்டிய பிறகு, அவனோடு நேரடியாகப் பேசத் தொடங்கியவளுக்கு, அது இலகுவாகவே இருப்பதைக் கண்டு உள்ளூர ஆச்சரியமும்கூட.

நிறைய விஷயங்களை - மதுசூதனனைப் பற்றி, கண்ணனைப் பற்றியெல்லாம் தனஞ்சயனோடு பேசும்போது, அவளுக்கு நன்றாகக்கூட இருந்தது.

ஆனால், திருமணம் ஆகி, அவனை முன்னிட்டு அந்த வீட்டுக்குள் வந்த மனைவியை அவன் நடத்திய விதம்? எப்படி மறப்பது? ஒரு நல்ல மாமியாரும், நாத்தனாரும் அவளுக்குக் கிடைத்ததினால் அபரஞ்சி இன்னமும் இருக்கிறாள்! மற்றபடி அவளைப் புதைத்த

இடம் புல் மேடிட்டுப் போயிருக்குமே! எத்தனை முறை தற்கொலை பற்றி அவள் எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறாள்!

அவ்வளவு தூரம் அவளை நோகடித்தவனை - மறக்க முயன்ற சில சம்பவங்கள் நினைவு வரவும் தன்னையறியாமல் அபரஞ்சியின் கண்களில் நீர் வடிந்தது - நியாயமாய்ப் பார்த்தால் பழிவாங்க வேண்டும். கொடுமையும் கோபமும் அறியாமல் வளர்ந்த பாவம், அந்த மாதிரிப் பழி வெறி ஏதும் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை; அவ்வளவே!

ஆனால் பழிவெறி தோன்றாத காரணத்தினாலேயே, அபரஞ்சி ஒரு முதுகெலும்பு இல்லாத புழு; அவளை என்ன செய்தாலும் பொறுத்துக் கொண்டு, பழைய கண்ணகி, நளாயினி மாதிரிக் கணவன் செய்தது அத்தனையும் மறந்து, அவன் காலடியிலேயே கிடப்பாள் என்பது நிச்சயமாக இல்லை. ஒரு காலத்தில், தன் உடல் பொருள் ஆவி என்பார்களே - அதுபோலத்தான் அத்தனையையும் கணவன் காலடியில் வைத்தாள். என்ன நடந்தது?

அவளைத் தவறாக எண்ணியதால் அப்படி நடந்து கொண்டதாகத் தனஞ்சயன் காரணம் காட்டலாம். காட்டுகிறான்! அந்தக் காரணம் சரி தவறு என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். ஆனால், எப்படிப்பட்ட காரணம் இருந்தாலும் ஒரு கொலை நியாயமாகிவிடுமா?

உயிரைக் கொன்றால்தான் கொலையா? மனதை, அன்பைக் கொல்வதும் அப்படித்தானே?

அடுத்த பெண்களிடம் போவேன் என்று மிரட்டியது; ஆடு, மாடுகளோடு அவள் கருவுற்றதை ஒப்பிட்டுப் பேசியது... ஊஹும். இதையெல்லாம் மறந்து கணவன் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசிப் பழகுவது சாத்தியமே இல்லை!

பலவாறு யோசித்தபின், பிரிவுதான் மேல் என்கிற முடிவுக்கு அபரஞ்சி வந்தாள்.

அப்போதும், தனஞ்சயன் சொன்ன 'மாற்ற முடியாத முடிவு' என்ற வார்த்தைகள் உள்ளூர அவளைக் கலக்கின.

ஆனால் மாற்ற முடியாத முடிவு தற்கொலையாகத் தான் இருக்க வேண்டுமா? விவாகரத்தாகக்கூட இருக்கலாம்!

அந்த வார்த்தையும் - விவாகரத்து என்ற வார்த்தையும்கூட அபரஞ்சிக்கு முதலில் திக்கென்றுதான் இருந்தது.

ஆனால், மற்றவர்களுக்காகக் கணவன் மனைவி என்ற போர்வைக்குள் போலியாக வாழ்ந்து கொண்டு, அவ்வப்போது ஒப்புக்காகச் சந்தித்துக் கொண்டு, அந்தச் சந்திப்புகளினால் சலனமும் சங்கடமும் பட்டுக் கொண்டு... எதற்கு?

இப்போதைக்குக் கடினமாக இருந்தாலும், பிரிந்து விடுவது தான் மேல். அவளைப் பொறுத்தவரை, இனி அவளுடைய பிள்ளை மட்டும் போதும். அவனை ஆதாரமாகக் கொண்டே இறைவன் விதித்த காலம் முழுவதையும் கழித்து விடலாம்.

தூக்கத்தில் சிரித்த குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்த போது அந்த எண்ணம் உறுதிப்பட்டது.

இவனைத் தவிர, அவளுக்கு வேறு என்ன வேண்டும்?

குழந்தையை அள்ளி எடுத்து அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்போல அபரஞ்சிக்கு உடல் பரபரத்தது.

மார்பில் தோன்றிய விறுவிறுப்பு, குழந்தை பசியாற வேண்டிய வேளை என்பதை நினைவுபடுத்தியது.

விசிறி வடிவாய்ச் சுவரில் மாட்டியிருந்த கடிகாரத்தை எட்டிப் பார்த்தாள்.

கிட்டத்தட்ட நேரம்தான். ஒரு மாதக் குழந்தையின் உணவுப் பழக்கத்துக்கு நிமிடக் கணக்கு பார்க்க முடியாது. அயர்ந்து தூங்கும் மகனை எழுப்ப மனம் வராமல், இன்னமும் ஒரு பத்து பதினைந்து நிமிடங்கள் பொறுத்திருந்து அவனாக விழிக்கிறானா என்று பார்க்கலாம் என்று அவள் எண்ணமிட்டபோது, ஹாலில் டெலிபோன் மணி அடித்தது.

பெரியப்பா, மாமா, சித்தி வீட்டிலிருந்து யாராவது பேசுவார்கள்; பத்து நிமிடம் அரட்டை அடித்து விட்டு வந்தால் குழந்தை விழித்து எழச் சரியாக இருக்கும் என்று எண்ணியபடியே ஹாலுக்குள் விரைந்தாள் அவள்.

ஆனால், அத்தான், அண்ணன் என்று தனஞ்சயனிடம் உயிரை விடுகிறார்களே, இவர்கள் எல்லோரும் இந்த விவாகரத்தை எப்படி ஏற்பார்கள்? நமக்கே இந்த வார்த்தை வயிற்றைக் கலக்குகிறதே என்று நினைத்தபடியே அபரஞ்சி ரிசீவரைக் கையில் எடுத்தாள்.

"யார் பேசுவது? திருமதி தனஞ்சயனா?" என்று கேட்டது ஒரு கம்மல் குரல்.

அவள் அதை ஒத்துக்கொண்டதும், "பார் பொண்ணு இங்கே நாங்கள் உன் புருஷனைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறோம். அவன் உயிரோடு முழுசாக உன்னிடம் வந்து சேரவேண்டும் என்றால், ஐந்து லட்சம் ரூபாய் உடனே நான் சொல்லுகிற இடத்துக்குக் கொண்டு வரவேணும். அப்படிக் கொண்டு வராமல் போலீசு கீலீசு என்று போனே, அப்புறம் உன் புருஷனைத் துண்டு துண்டாய்த் தான் பார்ப்பாய்!" என்றது அந்தக் கம்மல் குரல்.

நெஞ்சு படீர் படீர் என்று அடிக்க, குப்பென்று வியர்வை ஊற்றாய்ப் பெருக, கண்ணை இருட்டிக் கொண்டு வந்தது அபரஞ்சிக்கு.

மனிதர்களைக் கடத்திக் கொண்டு போய்ப் பிணைக் கைதிகளாக அவர்களை வைத்துக் கொண்டு, இவ்வளவு பணம் கொடு, அப்படியானால்தான் விடுவிப்போம் என்று மிரட்டுவது மிகவும் கீழ்த்தரமான செயல் என்று அபரஞ்சி, தன் உறவு, நட்பினரோடு பேசும்போது கூறியது உண்டு.

திருடுகிறவன்கூட அவர்களைவிட மேல் என்பாள். கள்வர்கள் பொருளை அபகரிப்பதோடு விஷயம் முடிந்து விடும். ஆனால், ஆட்களை பிடித்துப் போய் அடைத்து வைத்து, அவர்களது உயிருக்குப் பேரம் பேசுகிறவர்கள், மனித இனத்துக்கே உரிய பாசத்தை அவமதிக்கிறார்கள்; அந்தப் பாசத்துக்கு விலை போட்டு அதில் லாபம் காணுகிறார்கள்; அதனால் இவர்கள், கொலைகாரர்கள், திருடர்களை விடவும் மோசமான சமூகத் துரோகிகள் என்பாள்.

இந்தக் கடத்தல் கலாச்சாரம் அழிய வேண்டுமானால், பாதிக்கப்படுகிறவர்கள், தங்கள் மனதை இரும்பாக்கிக் கொண்டு, கடத்தல்காரர்களின் கட்டளைகளை அலட்சியப்படுத்திவிட வேண்டும்; எல்லோரும் ஒரே பிடிவாதமாக இப்படிச் செய்தால், இப்போது பெருகி வரும் கடத்தல் கலாச்சாரம் அடியோடு அழிந்து விடும் என்றுகூட இளைய தலைமுறையினர் எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து பேசியது உண்டு.

ஆனால், இப்போது தனஞ்சயனைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் வைத்திருப்பதாகவும், அவனது உயிரின் விலை ஐந்து லட்சம் என்றும், அதைத் தராவிட்

டால், அவனை... அவனைத் துண்டாடி விடுவோம் என்றும் ஒரு மிரட்டல் டெலி:போனில் வரவும், அபரஞ்சிக்கு இலையெல்லாம் மறந்து போயின.

ஐம்புலன்களும் செயலிழந்து துவண்டு கை, கால்கள் வலுவிழந்து சரியும் அந்த வினாடியில், தனஞ்சயன் ஆபத்தில் இருக்கிறான்; இந்த நேரத்தில் அவளால்தான் கணவனைக் காப்பாற்ற முடியும்; அவள் பாட்டில் மயக்கம் போட்டு விழுந்தால் அவன் கதி அதோகதி ஆகிவிடும் என்பதெல்லாம் மின்னல் வேகமாய் ஊடுருவ, பெருமுயற்சியுடன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, அருகிலிருந்த நாற்காலியில் தடுமாறிய படி அமர்ந்தாள்.

அதற்குள்ளாக, "அலோ அலோ" என்று அவசரப்பட்ட டெலி:போனின் கம்மல் குரல் "என்னம்மா, உகரோடத்தான் இருக்குறியா?" என்றதற்குப் பதிலாகப் பலவீனமான குரலில் 'ஹலோ' என்றாள் அவள்.

"அதானே பார்த்தேன்! நான் சொன்னது எல்லாம் புரிஞ்சதா? ஐந்து லட்சம் ரூபாய், இன்னும் அரை 'அவர்'லே கொண்டு வரவேணும்" என்று அதிகாரம் செய்தான் அந்தக் கம்மல் குரல்காரன்.

அரைமணி நேரத்தில் ஐந்து லட்சமா? எப்படி முடியும் என்று கவலையுடன் யோசிக்கத் தொடங்கிய மூளை, ஒருவாறு சரணை பெற்று சிந்தித்தது.

முதலாவது இந்தக் கம்மல் குரல் உண்மையானது அல்ல. டெலி:போன் ரிசீவர் மேல் துணியைப் போட்டு மூடிக் கொண்டு பேசுகிறான்! குரல் அடையாளம் தெரியாமல் இருப்பதற்காக அப்படிச் செய்கிறான் என்பது புரிந்தது.

இந்தக் குரல் பொய்யன் கூறுவது எந்த அளவுக்கு மெய்யாக இருக்க முடியும்?

தனஞ்சயன் ஒன்றும் முட்டாள் அல்ல, எவனோ வந்து இலகுவாகக் கடத்திப் போவதற்கு!

"என்ன பொண்ணு, சத்தத்தையே காணும்? அப்படியானால் உன் புருஷனைக் கசாப்பு பண்ணிடலாமா?" என்றதில் மீண்டும் பதறியவள், தன் கலக்கத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாதிருக்கப் பெரிதும் முயன்றவளாய், "நீ...நீ பொய் சொல்லுகிறாய். அவரை அப்படி ஒன்றும் இலகுவாகப் பிடிக்க முடியாது" என்றாள் முடிந்த அளவு உறுதியான குரலில்.

"முடியாதா? ஹாஹாஹா!" என்று வில்லன் சிரிப்பு சிரித்தான் அந்த வில்லன். "இதைக் கேளு, பொண்ணு. உன் புருஷனுக்கு தான் ரொம்ப உசத்தி என்று ரொம்பக் கருவம்! வல்லக்கோட்டைக் கல்யாணப் பார்ட்டி வாழ்த்துகெட்ட குடும்பம். இவனுக்கு, கோயில் கல்யாணத்திலே சமக்காளத்து மேலே உட்கார மனசு இல்லை. ஐயா, வெளியே சுத்தப் போயிட்டான். அந்தத் திமிருக்குத்தான் இந்தத் தண்டனை? கோயில் குளத்தைச் சுத்தி அவன் நடந்து கொண்டு இருந்தப்போ, நாங்க ரெண்டு பேருமாப் பின்னாலே போய் மண்டையிலே ஒரு தட்டு தட்டினோம். பேச்சு மூச்சு இல்லாமல் விழுந்திட்டான். காரிலே போட்டுக் கொண்டாந்துட்டோம். அவன் அப்பன்காரன் தேடப் படாது இல்லியா? ஒரு பொடியன்கிட்டே காசு கொடுத்து, 'ஒரு சினேகிதனைப் பார்த்தேன்; அவன் கூடப் போகிறேன். 'நீங்க கல்யாணம் முடிந்து வீட்டுக்குப் போங்க'ன்னு அவன் சொல்லச் சொன்னதாச் சொல்ல வைச்சோம். உன் ஆளை எங்க இடத்துக்குக் கொண்டாந்து விட்டோம். புரிஞ்சுதா பொண்ணு, எப்படி அவனைப் பிடித்தோமின்னு?" என்று மீண்டும் எக்காளமாய் நகைத்தான் அவன்.

வல்லக்கோட்டை கல்யாணம் என்றதுமே அபரஞ்சிக்கு இடி விழுந்தது போல ஆயிற்று. தனஞ்சயன் வல்லக்கோட்டைத் திருமணத்துக்குச் சென்றது இவனுக்கு எப்படித் தெரிய முடியும்? இவள் சொல்வது உண்மைதான் போல் இருக்கிறதே என்று பெரிதும் கலங்கிப் போனாள்.

சொல்வது அறியாது அவள் திகைக்கையில், ''இப்பவேனும் நம்பிக்கை வந்துதா? சரி, நான் சொல்கிற மாதிரி ஐந்து லட்சம் ரூபாயை ஒரு தோல் பையிலே போட்டு எடுத்துகிட்டு...'' என்று அந்தக் குரல் தொடர்கையில் அவள் குறுக்கிட்டாள்.

''முடியாது. நம்ப முடியாது. அவரே சொன்னால் ஒழிய, அவர் உல்லாசம் இருக்கிறார் என்று நான் நம்ப மாட்டேன்'' என்றாள் உரக்க.

உள்ளூர அவளுக்கு, அவளுடைய கணவன் இந்தக் கொடியவர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டுதான் இருக்கிறானோ என்று ரொம்பவும் தோன்றத் தொடங்கி விட்டது.

தனஞ்சயன் கெட்டிக்காரன். எப்படியோ இசகு பிசகாக இவர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் கூடவும்தான். பின்னிருந்து தலையில் அடிக்கிறார்களோ என்று பார்த்துக் கொண்டேயா ஒருவன் இயற்கைக் காட்சியை ரசிக்க முடியும்? தாமரை பூத்த கோயில் குளமும், தெளிந்த நீரில் துள்ளும் மீன் கூட்டமும், மரங்களும், வயல்களும் வல்லக்கோட்டையில் அவளும் பார்த்து ரசித்தவைதானே? கலைவாணியும் அவளும், அந்தக் குளத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்களே! அண்ணியோடு கூட வந்து ரசித்த கலைவாணி, அண்ணனோடும் சென்றிருந்தால் இந்தத் துன்பம்

நேர்ந்திராதே என்று அபரஞ்சியின் மனம் பேதலித்துத் தவித்தது.

பெரிய பெரிய மூச்சுகளை எடுத்து அபரஞ்சி தன்னை அமைதிப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றாள்.

இது கலங்குவதற்குரிய நேரம் அல்ல. கவனத்துடன் செயல்பட வேண்டிய நேரம்!

தனஞ்சயன் இவர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டிருக்கக் கூடும் என்பதிலேயே ஐயம் சிறிதளவே ஆயினும் சந்தேகம் இருந்தது. அவனது குரலைக் கேட்டால் ஒழிய அது தீராது.

அத்தோடு, சமர்த்தியசாலியான தனஞ்சயன், அப்படிப் பேசும்போதே, ஏதாவது குறிப்புக் காட்டக் கூடும்!

இந்த இரு காரணங்களுக்காகவுமே, அபரஞ்சி, டெலி.போனில் கணவன் குரலைக் கேட்டால் ஒழிய இந்தக் கடத்தல்காரனின் பேச்சை நம்பவே முடியாது என்று, அவனிடம் சொன்னாள்.

சிறு அமைதியின்பின், ''ஏய், அந்த ஆளை இழுத்து வாங்கடா!'' என்றது அந்தக் கம்மல் குரல்.

களீர் களீர் என்று அடிக்கிற சத்தமும், 'ஆ' என்ற முனகலும் - இது தனஞ்சயனின் வேதனைக் குரலா? அவன் வலியில் முனகி அபரஞ்சி கேட்டதே இல்லையே? - தொடர்ந்து, 'முடியாது' நான் பேசமாட்டேன். எனக்காகப் பணம் தரும்படி சொல்ல மாட்டேன்!'' என்று அடிகள், வேதனையை மறைக்க முயன்று முடியாமல் வெளிவந்த முக்கல்கள்...

அபரஞ்சி கதிகலங்கிப் போனாள்.

''அடிக்காதே? அடிக்காதே?'' என்று தன்னை மீறிக் கதறினாள்.

உள்ளூர என்னம் ஒடியது - அது தனஞ்சயன் தானா? அவன் குரல் கம்பீரமாய் இருக்குமே! இது கொஞ்சம் கட்டைக்குரலாய் கனத்துத் தெரிந்ததே! ஒருவேளை, அடித்து உதைத்திருப்பார்களோ? பின்னி ருந்து கழுத்தில் அடித்ததில் குரல் கட்டியிருக்குமோ? அல்லது பணம் கேட்கச் சொல்லி ரொம்பவும் இம்சை பண்ணி விட்டார்களோ?

இன்னொரு தரம் பேசினால்... ''பணம் கேட்க மாட்டேன்; பேச மாட்டேன்' என்பவனை இன்னும் ஒருதரம் பேசவே என்று எப்படிக் கேட்பது.. என்று எண்ணும்போதே, அபரஞ்சிக்கு இன்னும் ஒன்று உறைத்தது.

பேசியது, அந்தக் கம்மல் குரல்காரனுடைய கூட் டாளி என்றால் 'பணம் கேட்க மாட்டேன்' என்று எப்படிச் சொல்லுவான்? 'பணம் கொடுத்து என்னைக் காப்பாற்று' என்றல்லவோ கூறியிருப்பான்!

தனஞ்சயன் மாட்டிக் கொண்டுதான் இருக்கிறான் என்கிற எண்ணம் உறுதிப்பட்டுவிட, ''இதோபார், அவரை ஒன்றும் செய்யாதே. ஆனால், நீ நினைக்கிற மாதிரி என்னிடம் பணம் எதுவும் கிடையாது. மிஞ்சி மிஞ்சி ஒரு பத்தாயிரமோ பதினையாயிரமோ தான் இருக்கும். இருப்பதைத் தருகிறேன். அதை வைத்துக் கொண்டு தயவுசெய்து அவரை விடுவித்து விடு!'' என்றாள் கெஞ்சுதலாக.

மீண்டும் ஓர் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான் அந்த வில்லன் ''என்னம்மா பொண்ணு, என்னையே ஏமாத் தப் பார்க்கிறாயா? பணமா உன்னிடம் அதிகம் இருக் காது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உன் நகைகள் இருக்குமே! அன்றைக்கு விசேஷத்திலே நீ, உன்

பிள்ளை, உன் மாமியார் எல்லோரும் அணிந்திருந்த நகைகள் எல்லாவற்றையும் அள்ளிக் கொண்டு வா. அதுபோதும் எனக்கு'' என்றான்.

'வீட்டு விசேஷம்' எல்லாம் தெரிந்து வைத்திருக் கிறானே. பாவி என்று எண்ணினாள் அபரஞ்சி. அப்படியானால், வீட்டில் பழகிய ஆளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். யார்? யார்? என்று அவசரமாக ஒருபுறம் எண்ணம் ஓட, இவனைக் கொஞ்சம் இழுத்து அடித்தால், அதற்குள் இவனைக் கண்டுபிடிக்க ஏதா வது வழி கிடைக்காதா என்று மற்றொரு புறம் யோசனை சென்றது.

''பாரப்பா, இந்த நகைகள் எல்லாம் ஒரு விசே ஷத்திற்காகத் தரப்பட்டவை. அத்தோடு மாமியார், அவர்களது நகைகளை ஒரு திருமணத்துக்காக அனிந்து...' எனும்போதே, ''அது கொஞ்சம் இல்லாத வீட்டுக் கல்யாணம். நீ வைரமும் ஜரிகையுமாகப் பகட்டாக வந்து நின்றால் நன்றாயிராது. சும்மா ஒரு செயின் போதும்' என்று வசந்தா கூற, அதன்படி சரளாவும், கலைவாணியும் ஒரிரு நகைகள் மட்டுமே அணிந்து சென்றது அவளுக்கு நினைவு வரப் பேச்ச நின்றது.

உடனேயே சமாளித்து அபரஞ்சி தொடருமுன், ''ஏய், பொண்ணு சும்மா கதை விடாதே. அவங்க என்ன என்ன மாட்டிகிட்டு போனாங்கன்னு எனக்கு நல்லாவே தெரியும். மரியாதையா எல்லாத்தையும் அள்ளிகிட்டு இருக்கிற பணத்தையும் எடுத்துகிட்டு வா. ஐந்து லட்சத்துக்குப் பணம் அல்லது நகை எனக்கு வந்தாகணும். இல்லையானா...'' என்று அவன் மிரட் டும்போதே அபரஞ்சிக்கு ஓர் ஐடியா தோன்றியது.

''கொஞ்சம் பொறு. கொஞ்சம் பொறு'' என்றவள், வேகமாக யோசித்து, ''இங்கே வீட்டில் இருப்பது எவ்வளவு என்று எனக்குத் தெரியாதில்லையா? அதனால் இப்போது ∴போனை வைத்துவிட்டுக் கொஞ்ச நேரம்... ஒர் அரை மணி நேரம் கழித்து திரும்பவும் ∴போன் செய். அதற்குள்ளாக, நான் நகையும் பணமுமாக என்னென்ன எவ்வளவு இருக்கிறது என்று பார்த்து வைக்கிறேன். அப்புறம், நீ சொல்லுகிற இடத்துக்கு அனுப்புகிறேன்..'' என்றாள்.

ஆனால், அவளது எண்ணத்தை அப்படியே படித்தவன் போல, அவன் மீண்டும் அட்டகாசமாய்ச் சிரித்து விட்டு, ''நான் திரும்பப் பேசுவதற்கு முன்னால், நீ போலீசுக்குச் சொல்லிவிட, அவர்கள் நான் எங்கேருந்து பேசுகிறேன் என்று கண்டுபிடித்து என்னையும் கைது பண்ணி, உன் புருஷனையும் மீட்டு விடுவார்கள்; அப்படித்தானே உன் ஐடியா?'' என்று கேட்கவும் அபரஞ்சி மிகவும் மனம் ஒய்ந்து போனாள்.

என்னவோ, இனி எதுவுமே செய்வதற்கு இல்லை போல, யோசிக்கக்கூட இயலாதது போலப் பெரும் சோர்வு அவளைப் பீடித்தது. ரிசீவர் கைநழுவி விழுந்துவிடாமல் இறுகப் பற்றியபடி அவள் உடல் தளர்ந்து உட்கார்ந்திருக்க, அந்தக் கம்மல் குரலான் தொடர்ந்து பேசினான்.

''நாங்கள் எத்தனை பேரை இப்படிக் கடத்திப் பணம் பண்ணியிருப்போம்! எங்களையே மொத்தப் பார்க்கிறியே? நடக்குமா? இந்த மாதிரி முட்டாள்தனமான யோசனைகளையெல்லாம் மூட்டை கட்டிப் போட்டுவிட்டு, நான் சொல்கிறதை நல்லாக் கேட்டுக்கிட்டு, அதன்படி அக்கபிசகாமல் செய். உன் வீட்டிலே என்னென்ன நகைகள் இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். அத்தனையையும் ஒன்றுவிடாமல் எடுத்துக் கொண்டு வா... கூடவே நீ சொன்ன பத்தோ பதினைந்தோவையும் கொண்டு வா... அப்புறம்... சில வினாடிகள் அவனது பேச்சுக்குப் பதிலாக ஏதோ காகிதத்தின் சலசலப்பு போல ஏதோ அபரஞ்சிக்குக் கேட்டது.

காற்றில் ஏதாவது காகிதம் பறந்திருக்கும் என்று அவள் அலுப்புடன் எண்ணமிடும்போதே, அந்தக் கடந்தல்காரன் மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

''...அதோட, உன் மாமன் வீட்டுச் செலவு, அவசரச் செலவுக்கு என்று வைத்திருக்கிற பணம் - அது ஒரு இருபது இருபத்தைஞ்சு தேறுமில்லை? - அதையும் எடுத்துக்கிட்டு வா. பெட்டி வேணாம். சின்ன தோள் பை மாதிரி எதுலேயாச்சும் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு வா. நடுவிலே வேறே யார்கிட்டவும் நீ பேசப்படாது. டெலி∴போன் கம்பத்திலே, வெளியிலே எல்லாம் ஆள் வைத்திருக்கேன். உன்னைப் பார்த்துக்கிட்டே இருப்போம். உன் வேலைக்காரி கூட வீட்டை விட்டு வெளியே வரக்கூடாது. புரியுதா?''

''உம்'' என்றாள் அவள் களைத்துப் போய்.

''பையோட ஆட்டோ பிடித்து அடையாறுக்குப் போ. அங்கேருந்து இந்திரா நகர். அங்கே வெங்கடரத்தினம் காலனிக்குப் பின்னாடி இறங்கி ஆட்டோவை அனுப்பி விடு. நேரே நடந்து சோத்துக் கைப்பக்கம் திரும்பு. நேரே போய் முதல் பீச்சாங்கைப் பக்கம் திரும்பு. திரும்பவும் நேரே போ. முதல் சோத்துக்கைப் பக்க ரோடிலே நேரே போய் கடைசிலே ஒரு பெரிய மஞ்சப்பூ மரம் இருக்கும். அதன் அடியிலே நில்லு. அங்கே உன்கிட்டே இருந்து பையை வாங்க ஆள் அனுப்பறேன்...''

''அவர்? என் கணவர் தனஞ்சயன்?'' என்று கலக்கத்துடன் வினவினாள் அபரஞ்சி.

''வருவான். சொன்னபடி நீ எல்லாம் கொண்டு வந்து விட்டியா என்று நான் சரிபார்த்ததும் அவனை அனுப்புவேன்.''

''முடியாது. அவரைப் பார்க்காமல் நான் எதையும் தர மாட்டேன்'' என்றாள் அபரஞ்சி அவசரமாக. ''நீ இதை வாங்கிக் கொண்டு, திரும்பவும் ஏதாவது கேட்க மாட்டாய் என்று எப்படி நம்புவது? தனஞ்சயன் வந்தால் தவிர, நான் பையைத் தரமாட்டேன்'' என்றாள் குரலில் அழுத்தத்தைக் கொண்டு வந்து.

ஒரு சிறு அமைதியின் பின், ''சரி அதுவும் நியாயம்தானே?'' என்றான் அவன். ''நீ பையோட வந்து நில்லு. நாங்க உன் புருஷனைக் கூட்டி வர்றோம். ஆனால் ஒன்று பொண்ணு. உன்னைக் கவனிக்க நான் அங்கங்கே ஆள் வைத்து இருக்கேன். அதனாலே நீ வேறே ஏதேனும் முயற்சி பண்ணினே... அப்புறம் உன் புருஷன் பணால்! எள்ளும் தண்ணியும் நான் இறைக்க வேணும்!''

வெறும் மிரட்டல்! அப்படியெல்லாம் ஓர் உயிரை அழித்துவிட மாட்டார்கள் என்று உள்ளூர எவ்வளவோ சொல்லிக் கொண்டபோதும், அபரஞ்சியின் நெஞ்சக்குள் பந்தயக் குதிரை ஓடியது.

''...அப்புறம், நீ மரத்தடியிலே நிற்கிறபோதும், எங்கள் அத்தனை பேருக்கும், நீ சொன்னபடி நடந்து கொண்டிருக்கிறே என்கிற திருப்தி ஏற்பட்ட பிறகுதான், அங்கே இருந்து இரண்டு பேர் கிளம்பி, உன் புருஷனை அடைத்து வைத்திருக்கிற இடத்துக்குப் போய், அவளை இங்கே கூட்டி வருவோம். அதனாலே, இவ்வளவு நேரம் நின்னாச்சுது, ஆளைக் காணோமே என்று திரும்பிப் போய் விடாதே! வருவதற்கு ரொம்ப லேட்டும் ஆக்கிவிடாதே. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நினைவு வைத்துக்கோ. நீ மட்டும் திருப்பிசகாக ஏதாவது செய்தியோ, அப்புறம், உன் புருஷனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறதுக்குப் பதிலா, அவனை நீ நாலு ஆளுங்களைக் கொண்டு தூக்கிக் கிட்டுப் போகும் படியாகத்தான் ஆகிவிடும்'' என்று கடைசியாகவும் பயங்கரமான ஒரு மிரட்டலுடன் ரிசீவரை வைத்தான் அந்தக் கடத்தல்காரப் பாவி!

ரிசீவருக்கு வலித்து விடுமோ என்று அஞ்சியவள் போல, மெதுவாக, அதைத் தாங்கியில் வைத்துவிட்டு எழுந்த அபரஞ்சியின் கால்கள், அவளைத் தாங்க மாட்டாதவை போன்று வெடவெடவென்று நடுங்கின.

கைகளும்தான்.

தன்னிச்சையாய் அசைந்த உடல் உறுப்புகளைப் பெருமுயற்சி செய்து, அபரஞ்சி கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தாள்.

அவசர அவசரமாக, அவன் சொன்னதுபோல நகை, பணம் எல்லாவற்றையும் ஒரு தோள் பையினுள் எடுத்துப் போட்டாள்.

பையின் 'ஜிப்'பை இழுத்து மூடி எடுத்துக் கொண்டு, கிளம்பியவள் சற்றே நிதானித்து, கைப்பையையும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

தோள் பை, கைப்பை சகிதம், பிள்ளையை விட்டுவிட்டுக் கிளம்பிய சின்ன எஜமானியை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கி, ''என்னம்மா, இந்த வெயில் நேரத்திலே தனியாகக் கிளம்புறீங்களே! நானும்கூட வரட்டுமா?'' என்று முத்து கேட்கவும், அபரஞ்சி அதிர்ந்து போனாள்.

''வே... வேண்டாம்!'' என்றாள் குரல் நடுங்க.

''பக்கத்திலேயாம்மா? பிள்ளையை விட்டுவிட்டுப் போறீங்களே. பிள்ளை விழிச்சு அழுதாக்க என்ன கொடுக்கம்மா?'' என்று அவள் மேலும் கேட்டாள்.

இவள் என்ன பேசுகிறாள் என்று எதுவும் புரியாமல் திகைத்தாள் அபரஞ்சி. ''என்ன பிள்ளை...'' என்று தொடங்கிவிட்டு, பிறகு புரிந்தபோதும் நிற்க மனமின்றி, ''நீயே ஏதாவது பார்த்துக் கொடு. ஆனால்... ஆனால் கதவைப் பூட்டிக்கொள். வேறே யார் கூப்பிட்டாலும் திறக்காதே... அப்புறம், வெளியே போகாதே...'' என்றவள் அதற்குமேல் நில்லாமல் கிளம்பி விட்டாள்.

சுமார் மூன்று மணி அளவில் அலுத்துக் களைத்து, போரடித்துப் போய் வீடு திரும்பிய உலகநாதனுடைய குடும்பம், ''வீர் வீர்' என்று கதறிய குழந்தையையும், அதைச் சமாதானம் செய்ய முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருந்த வேலைக்காரி முத்துவையும் கண்டு திகைத்தது! அங்கே இருந்து, குழந்தையின் பசி தீர்த்து, அதைச் சமாதானப்படுத்தியிருக்க வேண்டிய அபரஞ்சியைக் காணாமலும்தான்.

15

தோள் பையை நெஞ்சோடு இறுகப் பற்றியபடி, தெருவில் இறங்கி வேகமாக நடந்த அபரஞ்சிக்கு, அவளது உடம்பெல்லாம் ஏதோ குத்துவது போல இருந்தது.

அந்தக் கடத்தல்காரனின் ஆட்கள் எங்கெங்கு இருந்து அவளைக் கண்காணித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்?

அந்த வீட்டு வராந்தாவில் அமர்ந்து பத்திரிகை படிக்கிறாரே, அவர் பத்திரிகையைப் படிக்கத்தான் செய்கிறாரா அல்லது அவளை உளவு பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாரா?

அதோ அங்கே பீடி குடிப்பவன் நிச்சயமாய் அந்தக் கடத்தல்காரனின் ஆளாகத்தான் இருக்கும்! அவன் கையில் அது என்ன நீண்ட சதுரமாய், கறுப்பாய் அது என்ன?

சட்டெனத் தெரிந்துவிட்டது அவளுக்கு அது செல்லுலர் போன்!

இந்த ஆள் கடத்தலையே, பெரிய அளவில் செய்து போலீசாருடன் மோதலில் இறந்துபோன ஆசைத்தம்பி, கபிலன் போன்றவர்களைப் பற்றிப் படித்தது அபரஞ்சிக்கு ஞாபகம் வந்தது. செல்லுலார் போன், சீயல்லோகார்... அந்தச் சிவப்பு நிற சீயல்லோவின் உள்ளே இருப்பவன் நிச்சயமாய் அந்தக் கம்மல் குரல்காரனின் ஆளேதான். ஐயம் திரிபு அற அவளுக்குத் தெரிந்து போயிற்று!

ஒற்றறியவென்று வழியெல்லாம் இப்படி எத்தனை பேரை வைத்திருப்பானோ தெரியவில்லையே!

ஆட்டோவுக்காகத் தேடி நின்றபோது, ''மணி என்ன மேடம்? என்று கேட்டபடி ஒரு பெண் அருகில் வர, அபரஞ்சி அவசரமாய் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

இந்தப் பெண்ணோடு பேசுவதைக் கூட அந்த வில்லனுடைய ஆட்கள் என்னவென்று சொல்லி விடப் போகிறார்களோ?

இந்தக் கைக்கடிகாரத்தைக் கட்டாமலே இருந்திருக்கலாமே என்று அபரஞ்சிக்குத் தோன்றியது. யாரும் மணி என்ன என்று கேட்க வர மாட்டார்கள் அல்லவா?

இப்போதுகூட, ஏதோ காரணத்துக்காகத்தான் வளையலைக் கழற்றி விட்டு இந்த 'வாட்சை'க் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள்... எதற்காக?

ஏன் அப்படி கைக்கடிகாரத்தை அபரஞ்சி அணிந்தாள்? ஏதோ குழந்தைக்காக! குழந்தைக்கு நேரப்படி உடம்பு கழுவ, பசியாறல் எல்லாம் செய்வதற்காக என்பது அரைகுறையாக அவளுக்கு நினைவு வந்த போது ஓர் ஆட்டோ வந்து நிற்க, அவசரமாக அதில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள்.

சொன்ன இடத்தில் ஆட்டோவை நிறுத்திய அதன் டிரைவர் பயணத்தின் கட்டணத்தை வாங்கிக் கொண்ட பிறகும், செல்லாமல் நின்றான். ''அம்மா இந்தப் பக்க மெல்லாம், கொஞ்சம் ஒரு மாதிரிப்பட்ட இடம், அம்மா, அதனால் வாருங்கள்! உங்களைச் செல்ல வேண்டிய வீட்டுக்கே கொண்டு விடுகிறேன் அல்லது கொஞ்ச நேரம் துணையாக நிற்கட்டுமா?'' என்று பரிவாகக் கேட்டான்.

அபரஞ்சிக்குக் கண்ணைக் கரித்தது. இவனிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடலாமா என்றுகூட அவளுக்குத் தோன்றிவிட்டது!

ஆனால் எங்கெங்கே இருந்து ஆள் மூலம் பார்த்து கொண்டிருக்கிறானோ, பாவி! இவன் நின்று பேசுவதைக் கூட தப்பாகவும் எண்ணிக் கொண்டுவிடக் கூடாதே! தப்பாக எண்ணி, ஏதேனும் கொடுமை செய்துவிடக் கூடாதே என்று அவள் மனம் பதைத்தது. இவனை உடனே இங்கிருந்து விரட்டியாக வேண்டுமே!

''சொன்ன இடத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டு விட்டுப் பணத்தையும் வாங்கிக் கொண்டாயிற்று அல்லவா? அத்தோடு உங்கள் வேலை முடிந்தது. நீங்கள் போகலாம்!''

என்று முகத்தில் அடித்தாற்போலக் கூற முயன்றவள், அந்த வார்த்தைகளுக்கேற்ற கடுமையும் மிடுக்கும் கை வராமல், வெறுமனே முணுமுணுத்தாள்.

ஆட்டோ ஓட்டி வியப்பாய் நோக்கவும் பதறிப் போய், ''ப்ளீஸ் தயவு செய்து போய்விடுங்கள். நீங்கள் இங்கே நிற்பது எனக்கு நல்லதில்லை... உடனே போய்விடுங்கள்'' என்று கெஞ்சலானாள்.

அவளது குரலில் இருந்த தீவிரம் புரிந்தோ என்னவோ, அவளைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே போய், ஆட்டோவைக் கிளப்பிச் சென்றான் டிரைவர்.

நல்ல உச்சிவேளை. பெரிதாக மஞ்சப்பூ மரம் என்றானே, அவன். அந்த மரத்தில் இரண்டே இரண்டு கிளைகளில் வெறும் பூ மட்டுமாய் சில கொத்துகள் தொங்கினவே தவிர, நிழலுக்கு வழியில்லை. அடி மரத்தை ஒட்டி நிற்கலாம் என்றால், அந்த வில்லன் எந்தத் திசையிலிருந்து பார்க்கிறானோ, அவனுக்கும் அவளுக்கும் இடையே மரம் இருந்து அவளை மறைத்து விடக் கூடாதே, அவள் வரவில்லை என்று எண்ணி தளஞ்சயனை அந்தப் பாவி ஏதேனும் செய்துவிடக் கூடாதே என்ற பயத்தில் அந்த அடிமரத்தை ஒட்டிய நிழலைக் கூட விடுத்து வெய்யிலிலேயே அபரஞ்சி நின்றாள்.

பிள்ளை பிறந்து ஏறத்தாழ முப்பது நாட்களே ஆன பச்சை உடம்பு, நின்றுநின்று அபரஞ்சியின் கால்கள் கடுத்திருக்க வேண்டும். சுடுமணலில் பாதம் பொத்துப் போவதையும் உணராமல், மூன்று மணி நேரத்துக்கும் மேலாகக் கால் மாற்றி மாற்றி அவள் அங்கேயே நின்றாள்.

''வீடுகளும், குடிசைகளுமாக இருந்த அந்தப் பகுதியில் ஆள் நடமாட்டம் அதிகம் இருக்கவில்லை. கிட்டத்தட்ட இல்லை என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

அதிகாலையில் கிளம்பிச் சென்று, வயிற்றுப் பாட்டுக்கு உழைத்துவிட்டு பின் மாலையில் திரும்பி வரும் தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் இடமாக இது இருக்கக் கூடும் என்று அபரஞ்சிக்குத் தோன்றியது. ஒன்றிரண்டு நாய்கள் அலைந்தன. ஏதாவது வீட்டுமுன் அல்லது மரத்தடியில் அரைத் தூக்கமாய்ச் சில முதியவர்கள். மற்றபடி ஆள் நடமாட்டமே இல்லை.

இந்த இடத்தில், ஆறேழு லட்சம் பெறுமானமுள்ள நகைகளையும், சுமார் நாற்பதாயிரம் ரூபாயையும் வைத்துக் கொண்டு எவ்வளவு நேரம் அவள் தனியே நிற்க முடியும்?

திரும்பிப் போகவும் அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது. நிபந்தனைப்படி அவள் தனியே வந்திருப்பது குறித்து திருப்தி ஏற்பட்ட பிறகு, தனஞ்சயனை அடைத்து வைத்திருக்கும் இடத்துக்குப் போய், அவனை இங்கே கூட்டிவர வேண்டும் என்றானே! வர நேரமாகும் என்றும் சொன்னான்தான்...

ஆனாலும் இவ்வளவு நேரமா என்று, நிமிடத்தை யுகமாகக் கழித்த அபரஞ்சி தவித்தாள்.

ஒருவேளை, இந்த ஆள் கடத்தல்காரர்களுக்குப் பணியாததால் தனஞ்சயனை இவர்கள் ரொம்பவும் அடித்திருப்பார்களோ? அடி எங்கேனும் படாத இடத்தில் பட்டு அவனுக்கு ஏதேனும் ஆகிவிட்டதோ? அல்லது வரும் வழியில் ஏதேனும் விபத்தில் மாட்டிக் கொண்டானோ? தனஞ்சயன் இப்போது நல்லபடியாக இல்லையோ? ஏன், இல்லவே இல்லையோ என்றெல்லாம் அபரஞ்சியின் மனம் கலங்கித் துடித்தது.

ஆனால் உடனேயே, அப்படியெல்லாம் இராது. கணவனுக்கு ஒன்றும் நேராமல் கடவுள் காப்பாற்றுவார் என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டு, ஏதாவது சுவாமி பெயரை உருப்போடுவாள்.

சில நிமிடங்கள் அமைதியுறும் மனம், கடவுளிடமிருந்து விலகி மீண்டும் கலங்கும்.

இந்தக் கலக்கமும், உச்சிமீது தீயாய் எரிந்த வெய்யிலும், காலை உணவுக்குப் பிறகு பச்சைத் தண்ணீர் கூட இறங்காமல் காய்ந்த காலி வயிறுமாக அவ்வப்போது அபரஞ்சிக்குக் கண்ணை இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

ஆனால், கணவனைக் கண்ணாரக் காணும் வரை இப்படியேதான் நின்றாக வேண்டும் என்ற மனதின் உறுதியினாலேயே அவள் தாக்குப்பிடித்தாள் எனலாம்.

மதியம் இரண்டு மணிக்கு மேலாக, அந்தத் தெரு மெல்ல மெல்ல உயிர் பெற்றது. ஆங்காங்கே யார் யாரோ வருவது போவது போலத் தோன்றிய போதும், யாரிடமும் பேச்ச வார்த்தை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்கிற பிடிவாதத்தோடு முகத்தைக் கடுமையாக வைத்து எங்கோ பார்த்தபடி அபரஞ்சி நின்றாள்.

சாதாரணமான 'என்ன வேண்டும், யார் வேண்டும்' என்ற கேள்வியைக் கூட எங்கிருந்தோ கவனிக்கும் அந்த வில்லன் கும்பல் தவறாக எண்ணிவிடக்கூடும் அல்லவா?

ஆனால், திடுமென, ''அட அபிப்பொண்ணு. இங்கே எங்கேம்மா வந்தே? ஏம்மா இந்த நட்டார வெய்யில்லே நின்னா மண்டை வெடிச்சுப் போவாது? ஏம்மா?'' என்று குரல் கேட்கவும் பதறித் திரும்பினாள்.

வள்ளிம்மா! பெரியப்பா வீட்டில் வேலை செய்கிறவள்! இரண்டு மூன்று பெரிய வீடுகளில் வேலை செய்யும் அவள், காலையில் தூத்து தெளித்து கோலம் போடுவதில் இருந்து, மதியச் சாப்பாட்டுப் பத்துப் பாத்திரம் வரை

தேய்த்துக் கழுவி வைத்துவிட்டு சாவகாசமாக வீடு செல்கிறவள். பெரியப்பா வீடு அடையாறு! இவளது வீடு இங்கே போலும். பெரியப்பா வீட்டில் வேலை முடித்துத் திரும்பியிருக்கிறாள்!

ஒரு கணம் அபரஞ்சிக்குக் கதிகலங்கிப் போயிற்று. இவளை எப்படி இங்கிருந்து விலகிச் செல்ல வைப்பது?

வள்ளியம்மா நல்லவள் நம்பிக்கையானவள். பெரியப்பா இங்கே வீடு கட்டி வந்ததில் இருந்து, பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அங்கேயே வேலை செய்த உரிமையோடு பேசுவாள். அன்பாக இருப்பாள். பெரியப்பா வீட்டில், அபரஞ்சி இருந்த காலத்தில்கூட, இவள் அபரஞ்சியிடம் தனிப்பரிவுடன் நடந்து கொண்டாள்... அதை மறவாமல் அபரஞ்சியும் தன் திருமணத்துக்கென்று, வள்ளியம்மா ஆயாவுக்கு நல்லதாகவே சேலை வாங்கிக் கொடுத்தாள். பெரியப்பா வீட்டுக்குச் சும்மா போகும்போதும் ஏதாவது பணம் கொடுப்பாள். ஆயாவும், தொட்டில் போட்ட அன்றுகூடப் பெரியப்பா குடும்பத்துடன் வந்து, குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு ஐந்து ரூபாய்ப் பணத்தைக் குழந்தை கையில் வைத்து விட்டுப் போனாள்.

இப்படிப்பட்டவளை எப்படி இங்கிருந்து அகற்றுவது?

அதுவும் வெய்யிலில் நிற்கிறாளே என்று, கரிசனமும் பிரியமுமாய் விசாரிப்பவளை விரட்டுவது எப்படி?

முயன்று வேகவேகமாக யோசித்துப் பார்த்து விட்டு, சரிவர சிந்திக்கக் கூட முடியாமல் மூளை மரத்துவிட்ட இந்த நேரத்தில் இவளிடம் உண்மை சொல்வதென்று முடிவு செய்து, "ஆயா, நான் எதையும் திரும்பிச் சொல்ல இயலாது. அதனால் கவனமாகக்

கேள். என் கணவரை யாரோ கடத்திக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்... வேண்டாம், என்ன எப்படி என்றெல்லாம் இப்போது கேளாதே. விவரிக்க நேரம் இல்லை. பணமும் நகையும் வைத்துக் கொண்டு இந்த இடத்தில் நின்றால் அவரைக் கூட்டி வந்து, பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவரை விட்டுவிட்டுப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனக்கு உதவி செய்வதாக நினைத்துப் போலீசுக்குப் போய்விடாதே. ஆளும் கூட்டி வராதே. அது... அவர் உயிருக்கு ஆபத்தாகி விடும். யாரேனும் கூட நின்றால், யாரோடும் நான் பேசி, அவர்கள் பார்த்தால், அவருக்கு ஆபத்துதான். அதனால் தயவுபண்ணி எதுவும் பேசாமல் உடனே போய்விடு. சீக்கிரம்!" என்று அவள் மூச்சுவிடக் கூட அவகாசம் விடாமல் அபரஞ்சி வேகமாகக் கூறவும், கவலையான பார்வையோடு வள்ளிம்மா விலகிப் போனாள்.

சென்று, அந்த லைன் வீடுகளுள் ஒன்றினுள் மறைந்தாள்.

அவள் வீடுபோலும் என்று நினைத்தநோடு, அவளைப் பற்றிய சிந்தனையை விடுந்து அபரஞ்சி தன் தவத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

மேலும் ஒரு பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். தெருவோடு, கம்பூன்றிச் சென்று கொண்டிருந்த வளின் இரு கால்கள் தன்னை நோக்கி வருவதை உணர்ந்து அபரஞ்சி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

தாடி மீசையுடன் இருந்த அந்த ஆள், சட்டென வேகமாக அவளை நெருங்கிக் கையிலிருந்த கம்பை அவள் புறமாக ஓங்கினான்.

அனிச்சை செயலாகத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள அபரஞ்சி கையை உயர்த்தியபோது, கம்பை விட்டுவிட்

டுச் சட்டென அவளிடமிருந்த தோள் பையைப் பிடுங்கினான்.

ஆனால், அந்தப்பை அவளது உயிரை மீட்டுத் தருவது அல்லவா? தன் அதிர்ச்சியைச் சமாளித்துக் கொண்டு, அபரஞ்சி பையை மீண்டும் பற்றி இழுத்தபடி, ''யார் நீ?... அவர் எங்கே? என் பை... விடு!'' என்று போராடினாள்.

ஆனால், மிகவும் களைத்துப் போயிருந்த அவளது போராட்டம் மிஞ்சிமிஞ்சி ஒரிரு நிமிடங்களே நீடித்தது. அதற்குள், அவளைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு, பையையும் பிடுங்கிக் கொண்டு, அந்தத் தாடி மீசைக்காரன் வந்த திசையிலேயே திரும்பி ஓடி முளைத் திருப்பத்தில் மறைந்தும் போனான்.

அவள் தள்ளிய வேகத்தில், மரத்தின் மீது மோதி சமாளித்துக் கொண்டு நின்ற அபரஞ்சி ஐயோம்மா என்று கதறினாள்.

தனஞ்சயனும் வரவில்லை. நகை, பணமும் போய் விட்டது!

நகைப்பை போனதைவிடத் தனஞ்சயன் வராதது அவளை மிகவும் பாதித்தது.

நகைப்பையைப் பிடுங்கிச் சென்றவன்.. இந்தக் கடத்தல் கும்பலைச் சாராத வேற்று ஆளாக இருந்தால் இப்போது தனஞ்சயன் கதி என்ன ஆகும் என்று அவள் பெரிதும் கலங்கிப் போனாள்.

இந்தத் திருடன் அந்தக் கும்பலைச் சேர்ந்தவனாக இருந்து, தனஞ்சயனைத் திருப்பி அனுப்ப இன்னும் எதையேனும் கேட்டால் கூடப் பரவாயில்லையே என்றிருந்தது அவளுக்கு. குறைந்தபட்சமாய்த் தனஞ்சயன் இருக்கிறான் என்றாவது இருக்குமே!

இப்போது என்ன, ஏது என்று அறிந்து கொள்ளக் கூட வழி இல்லை எனும் போதே அவளுக்குத் தீப்பிடித் தாற்போல வயிறு காந்தியது.

அய்யோ அய்யோவென்று அழுதபடியே, அந்தத் திருடன் சென்ற திசை நோக்கி ஓட முயன்று, தடுமாறி விழுந்து, அவள் மீண்டும் எழுமுன் வள்ளிம்மாவும் இன்னும் சிலரும் ஓடி வந்தனர்.

மற்றவர்கள் சென்றுவிட, வள்ளிம்மா நின்று, அபரஞ்சியைத் தூக்கி விட்டாள்.

''இன்னாம்மா, அபி, அவன் என்னா சொன்னான்?'' என்று கேட்டவளுக்குப் பதில் சொல்ல மாட்டாமல் அபரஞ்சிக்கு முசுமுசுவென்று அழுகை பொங்கியது.

அபரஞ்சியின் நிலைமை உணர்ந்து, அருகில் இருந்த ஒரு வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று, ஒரு பெட்டி மீது அவளை உட்கார வைத்து விட்டு யாரையோ அழைத்து, ஒரு சோடா வாங்கி வருமாறு வள்ளிம்மா சொன்னபோது, அபரஞ்சி அவளைத் தடுத்தாள்.

எழும்பாத குரலில், ''வே...வேண்டாம், வள்ளிம்மா... நான் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்... அங்கே மா...மாமா வந்திருப்பார்... அவரிடம் சொல்லித் தனாவைத் தே...தேடச் சொல்ல வே...வேண்டும்.... உடனே நான் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்...'' என்று மூச்சிரைக்கக் கூறினாள்.

சற்று வற்புறுத்திப் பார்த்த வள்ளிம்மா, அபரஞ்சி பிடிவாதமாய் இருப்பதைப் பார்த்ததும், ஓர் ஆட்டோவை வரவழைத்து, அபரஞ்சியை அதில் ஏற்றி விட்டு, ''நீ போய்க்கினே இரும்மா. ஒரு சின்ன ஜோலி முடிச்சிட்டு நானும் வந்திர்றேன்'' என்று அனுப்பி வைத்தாள்.

களைப்பும் சோர்வும் அதையெல்லாம் மீறிய கவலையும் பயமும் கூடவே என்ன செய்வது என்று புரியாத திகைப்புமாக, பயணம் முழுவதும் தவித்து விட்டு, வீடு நெருங்கும்போதே ஒரு முழு நோட்டை வைத்திருந்து, வீட்டின்முன் ஆட்டோ நின்றதும் நிற்காத துமாக அவசரமாக இறங்கி, பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு, சில்லறைகூட வாங்காமல் வேகமாக கேட்டைத் திறந்து உள்ளே சென்றவள், திகைத்து நின்றாள்.

ஏனெனில், ஆட்டோ வந்து நின்ற சத்தத்தைக் கேட்டு, யார் என்னவென்று பார்க்க வீட்டுக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தவன் தனஞ்சயன்!

இமைதட்ட மறந்தார்போலக் கணவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றவளின் காதுகளில் குழந்தையின் அழுகுரல் விழவும், சற்றே திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

கிட்டத்தட்ட ஆறுமணி நேரமாகக் குழந்தை பசியாறவில்லை!

முன்புறச் சேலை நனைவதை உணர்ந்து, அவசர அவசரமாக வீட்டினுள் செல்லத் தொடங்கியவளை ''நில் அங்கேயே!'' என்று முழங்கித் தடுத்தார், அவளுடைய மாமனார் உலகநாதன். ''இவ்வளவு நேரம் எங்கே போய்ச் சுற்றித் திரிந்துவிட்டு வருகிறாய்? நகை எல்லாம் எங்கே? அதை யாரிடம்...'' என்று சரமாரியாகக் கேள்விகளை அடுக்கியவரைத் தனஞ்சயன் இடைமறித்தான்.

''அப்பா, குழந்தை அழுவது கேட்கவில்லையா? முதலில் அபரஞ்சி உள்ளே சென்று, கண்ணனைக் கவனிக்கட்டும். பிறகு உங்கள் கேள்விகளைக் கேட்கலாம்'' என்று அவன் சற்று அழுத்தமான குரலில் உரைக்க, உலகநாதன் மனமின்றியே, மருமகளுக்கு வழிவிட்டார்.

ஓட்டமும் நடையுமாக மகனிடம் அபரஞ்சி விரைந்தாள்.

மடியில் வைத்து சமாதானப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்த பாட்டியை மீறி அழுத பிள்ளையைத் தூக்கக் கைநீட்டியவள், சற்று நிதானித்து, ''இதோ வருகிறேன்'' என்று உள்ளே ஓடிச் சென்று, மின்னல் வேகத்துடன் கைகால் கழுவி, உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்து மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

நகை, பணத்துடன் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்ற அபரஞ்சி, அவைகளை இழந்து வீடு திரும்பி வருமுன், வீட்டில் நிறைய நடந்திருந்தது.

கல்யாண வீட்டில் உலகநாதன் குடும்பத்துக்கு வியப்பு கலந்த மரியாதை கிடைத்தது என்றாலும், சற்றே தகராறான திருமணம் என்பதால் அதற்குமேல் இவர்களைப் பெரிதாகச் சீந்துவார் இல்லை.

அந்தத் தகராறையே கவனித்துக் கொண்டு இருந்ததால், வந்த விருந்தினரைக் கவனிக்க அங்கே ஆளில்லை.

வந்தவர்களை விருந்துண்ண அழைக்க ஆளில்லை. உண்ணாது திரும்பிவிட வசந்தா விடவில்லை. அவள் கணவர் திட்டுவாராம்.

கடைசியாக, ஒருவழியாக உண்டேன் என்று பெயர் சொல்லிவிட்டு, எல்லோரும் கிளம்பித் திரும்பி வந்த போது, உலகநாதன் தங்கையிடமே சற்று எரிந்து விழுந்தார்.

''ஊருக்கு அழைக்க வந்தபோது அவ்வளவு குழைந்தார்கள், அண்ணா! கடைசியாக என்ன மாதிரி நடந்து கொண்டார்கள். பாருங்களேன்! இவர்களை நம்பவே கூடாது போல இருக்கிறதே!'' என்று அவளும் சேர்ந்து ஒத்து ஊதவும் தான் அவளது நிலைமை சரியாயிற்று.

எல்லோரும் அலுப்பும், எரிச்சலுமாகத் திரும்பி வந்தால், குழந்தை தன் முழுத் தொண்டையின் பலத்தையும் காட்டிக் கொண்டு இருந்தது.

"பிள்ளையை இப்படி அழவிட்டு விட்டு இந்த அபரஞ்சி என்ன செய்கிறாள்?" என்று வசந்தா எரிச்சலாய் மொழிய, "ஆமாம்! முதலில் அவளை என்ன வென்று கேள்!" என்றபடி உலகநாதன் இறங்க, எல்லோருமாக வீட்டினுள் செல்ல, குழந்தையின் கத்தலை மீறிக் கதவைத் திறக்குமாறு குரல் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது.

மின்சாரம் நின்று விட்டிருந்தது.

அழைப்பு மணி வேலை செய்யாததால், கத்திக் கூப்பிட்டு, அதன்பின், அழும் குழந்தையோடு முத்து வந்து கதவைத் திறக்கும் வரை, வெளியே காத்திருக்க நேர்ந்ததால் வந்த சினத்தோடு, அனலாய்க் காய்ந்த வெயிலினால் வந்த புழுக்கமும், வியர்வையும், வேறு உலகநாதனின் கோபத்துக்கு உரமூட்டின.

குழந்தையின் அழுகுரல், பற்றவைக்கும் தீக்குச்சியாகிவிட, வேலைக்காரியிடமிருந்து பேரனை வாங்கிச் சமாதானப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்த மனைவி மீது பாய்ந்தார்.

"சை! ஒரு குழந்தையை அழாமல் பார்த்துக் கொள்ளத் துப்பு கிடையாது! எங்கே உன் மருமகள்? மகன் இந்தக் கதறல் கதறுகிறான் - அம்மணி, என்ன தூங்குகிறாளா? கூப்பிடு அவளை!" என்று அதட்டினார்.

அபரஞ்சி வீட்டிலேயே இல்லை என்று அறியவும் எல்லோருமே சற்றுத் திகைத்துப் போயினர்.

"வீட்டிலே இல்லையா? என்னாடி இது அதிசயம்? பச்சைப் பிள்ளைக்காரி என்று, கல்யாணத்துக்குக் கூடக் கூட்டிப் போகாமல் ஒய்வாய் இருக்கட்டும் என்று வீட்

டில் விட்டுவிட்டுப் போனால், அவள் அதற்குள் எங்கே விட்டாள் சவாரி?" என்று வசந்தா அதிசயப்பட்டாள்.

அவள் எங்கே போகிறேன் என்று சொல்லவும் இல்லை, எழுதி வைக்கவும் இல்லை என்று தெளிவாகவும் எல்லோருமே மீண்டும் திகைத்தனர்.

அவள் எப்படிப் போனாள், என்ன எடுத்துப் போனாள் என்று வேலைக்காரியிடம் விசாரித்த வசந்தா, தமையனிடம் திரும்பி, "அண்ணா, நாம் மோசம் போனோம் போல இருக்கிறதே! நான் முன்பே சொன்னேன், நீங்கள் காது கொடுத்துக் கேளாமல் இருந்து விட்டீர்களே! இப்போது என்ன ஆயிற்று பாருங்கள்!" என்று கூப்பாடு போட்டாள்.

"அத்தை, கொஞ்சம் மெள்ளப் பேசுங்கள்! இப்போது என்ன நடந்து விட்டது என்று இந்தக் கத்து கத்துகிறீர்கள்?" என்று தனஞ்சயன் அவளை அதட்டினான்.

"ஆமாண்டா அப்பா, நீ என்னை அதட்டு! அண்ணா, இப்போதாவது நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். பீரோவில் வைத்த நகை, பணம் எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று பாருங்கள்!" என்றாள் வசந்தா தமையனிடம்.

"அத்தை ஜாக்கிரதை! நீங்கள் என்ன சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்று புரிந்துதான் பேசுகிறீர்களா? அபரஞ்சி ஒன்றும் அப்படிப்பட்ட பெண் அல்ல" என்றான் தனஞ்சயன் கோபமாக.

"சொல்ல மாட்டாயா பின்னே? உனக்குச் சரியாள தலையணை மந்திரமில்ல வேலை செய்கிறது! அண்ணா, அவள் எப்படி ஆள் என்று நான் முன்னமே உங்களிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் எதற்கு வீண் வாதம்? பணம், நகையைச் சரிபாருங்களேன்? பிறகு தானாகத் தெரிந்து

விட்டுப் போகிறது?'' என்று விடாமல் வசந்தா வற்புறுத்தினாள்.

அதற்குள், குழந்தை பசியினால் அழுகிறது என்று உணர்ந்து, பசும்பாலில் கொஞ்சம் நீர் விட்டுக் கலந்து குழந்தைக்கு ஊட்ட சரளா முயற்சித்தாள்.

அந்தப் பிடிவாதக்காரக் குழந்தை, அதை அவ்வளவும் துப்பிவிட்டு அழவே, நாலு ஸ்பூன் பாலை அதற்குக் கட்டாயமாகப் பாட்டி புகட்டிவிட அழுதுகொண்டே குழந்தை உறங்கிப் போயிற்று.

தங்கை திரும்பத் திரும்பச் சொல்லவும் மனமின்றியே எழுந்து சென்று அலமாரியைத் திறந்து பார்த்த உலகநாதன் ஒரேயடியாகத் திகைத்துப் போனார். நகைகள் மட்டுமின்றி, கைச்செலவுக்கு என்று அவர் வைத்திருந்த பணம் ஒரு நூறு ரூபாய் கூட இல்லாமல் ஒட்டுமொத்தமாகத் துடைக்கப்பட்டிருந்ததைக் காணவும் அவருக்குத் தன் தங்கையின் பேச்சில் நம்பிக்கை உண்டாகத் தொடங்கியது.

ஆனால், தனஞ்சயன் அதை ஒத்துக்கொள்ள மறுத்தான். ''அதற்கும் ஏதாவது சரியான விளக்கம் இருக்கும் அப்பா. முதலில் அவளுடைய மாமா, பெரியப்பா, சித்தி வீடுகளுக்கு போன் செய்து கேட்கிறேன்'' என்று ரிசீவரைக் கையில் எடுத்தான்.

''என்னடா கேட்கப் போகிறாய்? என் பெண்டாட்டி நகை, பணத்தோடு எங்கே ஓடிப்போனாள் என்றா?'' என்ற தகப்பனாரை ஆத்திரமாக முறைத்து விட்டு, பட்டன்களைத் தட்டத் தொடங்கினான்.

அபரஞ்சி அங்கே இருக்கிறாளா என்று அவன் யாரிடமும் கேட்கவில்லை. விரைவிலேயே ஊருக்குப் போக வேண்டியிருக்கும் என்பதால் நேரம் கிடைத்த

போது சும்மா ஒரு வார்த்தை பேச நினைத்ததாகக் கூறிப் பொதுப்படையாகவே பேசினான்.

அவர்களும் அதை நம்பி உரையாடிவிட்டு, 'அபி எப்படி இருக்கிறாள், குழந்தை நன்றாக இருக்கிறானா, அபியைக் கூப்பிடுகிறீர்களா, அவளிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும்' என்று இதுபோலப் பேசவும், அந்த மூன்று இடங்களுக்கும் அபரஞ்சி செல்லவில்லை என்பது உறுதியாயிற்று.

மீண்டும் தனஞ்சயன் வேலைக்காரி முத்துவைக் குடைந்து எடுத்தான். 'டெலிஃபோன் மணி அடித்தது. அம்மா எடுத்துப் பேசினார்கள். பிறகு பீரோ திறக்கிற சப்தம் கேட்டது. பையோட அம்மா அறையை விட்டு வெளியே வந்தாங்க'' என்றவள், அதன்பின்தான் அபரஞ்சியிடம் கேட்டதையும் அவள் சொன்ன பதிலையும் திரும்பவும் எடுத்துரைத்தாள்.

''நான்தான் சொல்லுகிறேனே! அவள் நகை பணத்தோடு கம்பி நீட்டி விட்டாள். அவன் நகையையும் பணத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டு இவளை விரட்டினால், வேறும் கையோடு திரும்பி வருவாள் அல்லது வரவே மாட்டாள்'' என்று பெரிதாக வசந்தா அறிவித்தாள்.

''அத்தை! உங்களை அத்தை என்று அழைக்கவே எனக்கு நாக்கூசுகிறது... தயவு பண்ணி உங்கள் திருவாயை மூடிக் கொண்டு இருங்கள். இன்னொரு தடவை அபரஞ்சியைப் பற்றி இப்படிப் பேசினால் நான் பொல்லாதவனாகி விடுவேன்'' என்று உறுமினான் தனஞ்சயன்.

''என்னம்மா, இந்த அத்தை அண்ணியைப் பற்றிக் கண்டபடி, மோசமாய்ப் பேசுகிறார்கள்? நானும் போய் அவர்களைத் திட்டப் போகிறேன். சும்மாவே, அண்ணியைக் காணோமே என்று கவலையாக இருக்கிறது. இது

வேறு!'' என்று அழுகையும் ஆத்திரமுமாகக் கிளம்பினாள் கலைவாணி.

மகளைப் பிடித்து நிறுத்தி, ''அதெல்லாம் அண்ணன் பார்த்துக் கொள்வான், வாணி. இப்போது நாம் இருவரும் வாயைத் திறந்தாலே அப்பா நம் மீதுதான் பாய்வார். கம்மா இரு'' என்றாள் சரளா.

அதற்குள்ளாகச் சற்றே கண்ணயர்ந்த பேரக் குழந்தை, மீண்டும் விழித்துக் கொண்டு அழவும், உலகநாதனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

''பெரிதாக அவளை அதட்டுகிறாயே! அவ்வளவு கெட்டிக்காரன், உன் பெண்டாட்டி எங்கே போனாள் என்று கண்டுபிடித்துக் கூட்டி வாயேன்!'' என்று கத்தினார்.

பதில் சொல்ல மாட்டாமல் தனஞ்சயன் தினறிய போது, முனை வீட்டுக்காரர் ரங்கநாதன், இங்கே மின்சாரம் இருக்கிறதா என்று விசாரிக்க வந்தார்.

இங்கும் இல்லை என்று அறிந்தவர், குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்டதும், ''நம்மைவிடப் பிள்ளைகள் தான் தாங்க மாட்டேன் என்கிறார்கள்! இது தெரியாமல் அப்பப்போ மெயினை ஆஃப் பண்ணிவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள்'' என்று விமரிசித்தார். திடுமென, ''உங்கள் மனைவி வந்து விட்டார்களா சார்?'' என்று வினவினார்.

''எ..ஏன் கேட்கிறீர்கள்?

''இல்லை... காலையில், அதாவது மணி பதினொன்று பதினொன்றரை இருக்கும்.... வெளியே போய்க் கொண்டு இருந்தேன். உங்கள் மனைவி, தோள் பை, கைப்பையோடு அவசரமாக எங்கேயோ போனார்கள். முகம் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி இருந்தது. காலில் செருப்புகூட இல்லாமல், ரொம்ப அவசரமாகப் போனார்கள். மிஃப்ட் கொடுப்போமா என்று நான் யோசிக்குமுன் ஆட்டோவில் ஏறிப் போய்விட்டார்கள்'' என்றவர், மற்றவர்களின் முக இறுக்கத்தைக் கவனித்து, ''நான் கிளம்புகிறேன், சார்'' என்று நாகரிகமாய் விலகிக் கொண்டார்.

''இப்போது என்னடா சொல்கிறாய்? உன் அருமைப் பெண்டாட்டி, எங்கே? எங்கேடா?'' என்று உலகநாதன் மகனை அதட்டிக் கொண்டு இருந்த போதுதான், வாயிலில் ஆட்டோ வந்து நிற்கும் ஒசை கேட்டுத் தனஞ்சயன் எழுந்து வெளியே வந்தான்.

வீட்டினுள் சென்று, குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு, அபரஞ்சி உள்ளே செல்லவும், வசந்தாவுக்குப் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

''அண்ணா, நான் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறேன். நீங்களும் இவன் பேச்சில் ஏமாந்து சோளக் கொல்லை பொம்மை மாதிரி கும்மா இருக்கிறீர்களே? இவனுக்குத்தான் பெண்டாட்டி மோகத்தில் கரணை இல்லை. உங்களுக்குமா மானம் மரியாதை மறந்து விடும்? அவளைக் கூப்பிட்டு, நகை பணத்தைக் கீழே வைக்கச் சொல்லுங்கள். இல்லையென்றால் வீட்டை விட்டு விரட்டுங்கள்! இது, கற்புக்கரசியான நம் அம்மா வுடைய குடும்பம் அண்ணா. இந்த வீட்டுச் செல்வத்தை வேறு எவனிடமோ கொடுத்துவிட்டு வந்து நிற்கும் இந்த ஒடுகாலி நாயை உள்ளே சேர்க்காதீர்கள்'' என்று தன் அண்ணனுக்கு மந்திரோபதேசம் செய்தாள்.

''ஆமாண்டா. முதலில் அந்த நகைகளைக் கொண்டு வரச் சொல்லு. அல்லது நான் என்ன செய்வேன் என்று எனக்கே தெரியாது. ஆனால் ஒன்று, குணம் கெட்டவர்களுக்கு இந்த வீட்டில் இடம் கிடையாது.''

மடியில் குழந்தையோடு அறையினுள் இருந்த அபரஞ்சியின் காதுகளில் எல்லாமே தெளிவாக விழுந்தது. நடந்தது இப்போது அவளுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது.

வீட்டில் மற்றவர்கள் எல்லோரும் வெளியே சென்று விட்டதை அறிந்த யாரோ சதி செய்திருக்கிறார்கள். திட்டமிட்டு அவளை ஏமாற்றி விட்டார்கள். எங்கே கண்டினால் எங்கே வலிக்கும் என்று அறிந்தவர்கள். கணவனுக்கு ஆபத்து என்று அவளைக் கலங்கவைத்து, அவள் கையாலேயே நகை, பணம் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வரும்படிச் செய்து, அவளிடமிருந்து பிறர் அறியாமல் பறித்தும் போய்விட்டார்கள்.

ஆனால், நடந்ததைச் சொன்னால் இப்போது யார் அதை நம்புவார்கள். இன்னொருவர் இப்படிச் சொன்னால், அவளே நம்ப மாட்டாளே?

சும்மாவே வசந்தாவுக்கு அபரஞ்சியைப் பிடிக்காது. அவள் போடுகிற தாளத்துக்கு ஆடுகிறவர் உலகநாதன் - இந்த வீட்டுத் தலைவர்! இவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து அவளுக்கு என்ன பெயர் சூட்டப் போகிறார்கள்? அதுதான் சூட்டியே விட்டார்களே!

இதைத் தனஞ்சயனும் நம்புவானா?

நம்பாமல் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? அவனுடைய அத்தை சொல்வது பொய் என்று நிரூபிக்க அவளிடம் எந்த ருசுவும் இல்லையே.

வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாத வேளையில் விலை உயர்ந்த நகைகளையும் பணத்தையும் எடுத்திருக்கிறாள். பிள்ளையைக்கூட விட்டுவிட்டு, அவளாகவே வீட்டை விட்டு வெளியேறிச் சென்றிருக்கிறாள். கத்தி முனையிலோ துப்பாக்கி கொண்டோ யாரும் அவளை மிரட்டி அழைத்துச் செல்லவில்லை; அவளாகத்தான் சென்றாள்

என்பதற்கு முத்து சாட்சி! பல மணி நேரம் கழித்து அந்த நகை, பணம் எதுவும் இல்லாமல் வெறும் கையோடு வீடு திரும்பியிருக்கிறாள்.

இந்தப் பணத்தையும் நகைகளையும் அவளாக வேறு யாருக்கும் தாரை வார்க்கவில்லை. அவளை ஏமாற்றிப் பறித்துப் போனார்கள் என்றால் யார் நம்புவார்கள்?

செய்யாத தப்புக்குக் குற்றவாளியாகித் தண்டனை ஏற்பதே அவளது தலைவிதியா?

16

முன்பு பெரியப்பா! இப்போது முகம் தெரியாத யாரோ திருடன்!

இருவரின் குற்றங்களும் அவளையே பாதிக்கின்றனவே? அதிலும் இந்தத் திருடனின் வேலை. அவளது வாழ்வை அடியோடு அழித்து சர்வநாசம் செய்துவிடும் போல இருக்கிறதே என்று கலங்கியவளுக்கு, இந்த வாழ்வும் கணவனும், வேண்டாம் என்று விலகிச் செல்ல நினைத்தது ஞாபகமே வரவில்லை. நடத்தை கெட்டவள் என்று எண்ணித் தனஞ்சயன் தன்னை வெறுத்து விடுவானோ என்று எண்ணிக் கலங்கிப் போனாள்.

கண்மூடித் திறக்குமுன்பு உலகையே கற்றிவந்துவிட மனது ஏதேதோ எண்ணிப் பயமுறுத்த, அபரஞ்சி உள்ளே, உள்ளம் கலங்கிக் கொண்டு இருந்தபோது, தனஞ்சயனின் குரல் ஒங்கி ஒலித்தது.

''நிறுத்துங்கள், அப்பா!'' என்றான் அவன் ஆத்திரத்துடன். ''உங்களை எதிர்த்துப் பேசக்கூடாது என்று நான் எவ்வளவோ முயற்சித்தாலும் நீங்கள் விடுவதாகி

இல்லை. கேளுங்கள் அப்பா நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேளுங்கள்! இந்த அத்தையின் பேச்சைக் கேட்டு நீங்கள் அம்மாவின் மனதை நோகடித்தீர்கள்; பெருமளவு அம்மாவின் வாழ்வையே பாழ்படுத்தியும் வந்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், நான் உங்கள் மாதிரி இல்லை; என் மனைவியைப் பற்றிய அவதூறை அதை யார் சொன்னாலும் - நான் நம்ப மாட்டேன். அபரஞ்சி, உத்தமி. நல்லவள். அவள் என்ன செய்திருந்தாலும், அதற்குச் சரியான, உண்மையான காரணம் இருக்கும். இது நிச்சயம்'' என்றான், அழுத்தம் திருத்தமாக.

தனஞ்சயன் அவளை நம்புகிறான்! அவளைக் குற்றவாளியாக்க அத்தனை ருசுக்கள் இருந்தும் அவளை நம்புகிறான்! அன்று அவளை நம்பாத தனஞ்சயன் இன்று, அவளுக்கு எதிராக இத்தனை ருசுக்கள் இருந்தும் நம்புகிறான்.

உள்ளிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த அபரஞ்சியின் விழிகளிலிருந்து கலகலவென்று கண்ணீர் மழை பொழிந்தது. முயன்றும் அவனால் அதை நிறுத்த முடியவில்லை.

தூங்கிவிட்ட குழந்தையை வருடியபடி அமர்ந்திருந்தவள், கலைவாணியை அழைத்தாள்.

''என்னண்ணீ?'' என்று ஆதரவாய் அவள் ஓடி வரவும்; அதிலும் அபரஞ்சிக்கு குரல் தழுதழுத்தது.

சமாளித்துக் கொண்டு ''கண்ணனை எடுத்துப் போய்த் தொட்டிலில் கிடத்திவிட்டு, உன் அண்ணனைக் கொஞ்சம் நாள் அழைத்ததாகச் சொல்லம்மா'' என்றாள் மெதுவாக.

தங்கை வந்து சேதி சொல்லவும், தனஞ்சயன் எழுந்து உள்ளே சென்றான்.

கண்ணைக் காட்டி, ''தலையணை மந்திரம் அண்ணா. அவன் வந்து என்ன சொன்னாலும் ஒத்துக்

கொள்ளாதீர்கள்'' என்று தன் அண்ணனுக்கு வசந்தா உபதேசித்தாள்.

துடைக்கத் துடைக்கப் பெருகும் கண்ணீருடன் மனைவியைக் காணவும் தனஞ்சயனுக்கு உள்ளூர வலித்தது ''மன்னித்துக் கொள், கண்மணி. என்னைப் பார்த்துப் பார்த்து சகிக்கும் வேதனையோடு, இன்னும் இப்படிக் கண்ட பேச்செல்லாம் கேட்கும்படி ஆகிவிட்டது. விரைவில் இவர்கள் எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஊருக்குப் போய்விடுவேன். அதுவரை பொறுத்துக் கொள்ளம்மா'' என்று, இதமான குரலில் இயம்பினான்.

விழிநீர் அதுபாட்டில் வடியக் கண்ணை உயர்த்திக் கணவனை நேராகப் பார்த்தாள் அபரஞ்சி. ''நான் எங்கே போனேன் தெரியுமா?'' என்று மெல்லிய குரலில் தொடங்கினாள்.

''தெரியாது'' என்று தலையசைத்துவிட்டு, ''ஆனால், அதை நீ சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும் என்பது இல்லை, அபரஞ்சி. நீ எந்தவிதத் தப்பும் செய்திருக்க மாட்டாய் என்பது எனக்கு நிச்சயம்'' என்றான் தனஞ்சயன் அமர்ந்த குரலில்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் அபரஞ்சி சொன்னாள். ''உங்களைக் கடத்திப்போய் வைத்திருப்பதாகவும், பணம் அல்லது நகையாக ஐந்து லட்ச ரூபாய் உடனே கொண்டு வந்து தராவிட்டால் உங்களைக் கொ..கொன்று விடுவோம் என்றார்கள்... சும்மா என்றால் அவ்வளவாக நம்பியிருக்க மாட்டேன். ஆனால் வல்லக்கோட்டை முருகன் கோயில், குளக்கரையில், கோயிலுக்கு எதிர்ப் புறத்தில் உங்களைப் பிடித்ததாகச் சொல்லவும் மெய் தானோ என்று தோன்றிவிட்டது. 'உன்னைக் கண் காணிக்க அங்கங்கே ஆள் வைத்திருக்கிறோம். டெலி.. போன் கம்பத்தில் கூட. போலீசுக்குச் சொன்னாலும்,

வேறு யாரிடமும் நீ பேசினாலும், பிறகு உன் புருஷனைத் தூக்கிக் கொண்டுதான் போக நேரும்' என்று அவன் மிரட்டவும் பயந்து விட்டேன். வீட்டில் இருந்த பணம் முழுவதும், அத்தை நகை, என் நகை - தாலி தவிர எல்லாவற்றையும் எடுத்துப்போய் அவன் சொன்ன இடத்தில் இவ்வளவு நேரம் காத்து நின்று கடைசியில் அதைப் பறிகொடுத்தும் விட்டேன். நம்ப முடியாத கதை போலத் தோன்றினாலும் இதுதான் நடந்தது. தனா... நிஜம்'' என்று ஒப்பித்து முடித்தாள்.

கவனமாக உணர்ச்சி துடைத்த முகத்துடன் மனைவியைப் பார்வையில் கூர்மையுடன் நோக்கினான் தனஞ்சயன். ''நம்ப முடியாத கதை என்று வேறு யாரேனும் சொன்னாலும்கூட, உன் வாய்மொழியாக வெளிவந்தது என்பதாலேயே இதை ஒரு வார்த்தைகூட விடாமல் நான் அப்படியே நம்புவேன். அபரஞ்சி ஆனால்....'' என்று நிறுத்தி இமை தட்டாமல் அவளைப் பார்த்தான்.

''ஆனால்?'' கணவனின் பார்வையும், குரலும், அபரஞ்சிக்கு உள்ளுரப் பரபரப்பையும் படபடப்பையும் ஏற்படுத்தியது. அவற்றை அடக்க முயன்றவாறு, அவனது கேள்வியையே திருப்பிப் படித்தாள் அவள்.

அவள் புறமாய் நீளத் தொடங்கிய கைகளைச் சட்டென நிறுத்திப் பின்புறமாய் கட்டிக்கொண்டு, ''நீ என்ன சொல்கிறாய் என்று உனக்குப் புரிகிறதா? அர்த்தம் புரிந்துதான் சொல்கிறாயா?'' என்று திரும்பத் திரும்ப வினவினான்.

அவனது கண்களின் பளபளப்பும், உடம்பின் பரபரப்பும், குரலின் தீவிரமும் அபரஞ்சியின் பார்வைக்குத் தப்பவில்லை.

விழிகளில் நீரும், இதழ்களில் விரியத் தொடங்கிய புன்னகையுமாக மணிப்புறாவாய் மெல்லத் தலைசரிந்து ''எனக்குப் புரியாமல் என்ன? உங்களுக்குப் புரிந்தால் சரி!'' சிறு குறும்புடன் உரைத்தவள், மறுகணம் தனஞ்சயனின் அணைப்பில் இருந்தாள்.

''என்னை மன்னித்து விட்டாயா, என் கண்மணி?'' என்று மனைவியை இறுக அணைத்து வினவிய தனஞ்சயன், சட்டென அவளை விலக்கி நிறுத்தி, ''உன் உடம்பு ஏன் இவ்வளவு சூடாக இருக்கிறது? காய்ச்சலா?'' என்று வினவி, அவளது நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

''ஜுரம் இல்லை'' என்றாள் அபரஞ்சி. ''வெய்யிலில் நெடுநேரம் நின்றதால் இருக்கும்!''

''வெய்யிலில்... வெய்யிலில் நின்றாயா? கடவுளே! நீ காவில் செருப்பு அணியவில்லை என்றாரே! உட்கார், பார்ப்போம்!'' என்று அவளைத் தூக்கிக் கட்டிலில் அமரவைத்து, கால்களையும் கட்டிலிலேயே நீட்ட வைத்துப் பாதங்களைப் பரிசோதித்தவனின் விழிகளில் நீர் அரும்பியது.

''அசையாமல் உட்கார்ந்திரு. இதோ வருகிறேன்'' என்று வெளியே சென்றான்.

''அண்ணா, அண்ணா'' என்று தங்கை உசுப்பிவிட, ''தனா'' என்று அழைத்த தந்தையிடம், ''சற்றுப் பொறுங்கள் அப்பா!'' என்று உரைத்துவிட்டு, மருந்துகள் வைக்கும் அலமாரியைத் திறந்து 'சில்வர் சல்ஃபாடயாசின்' கிரீமை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் அறைக்குள் சென்றான்.

மனைவியின், கன்றிச் சிவந்து, அங்கங்கே பொரித்துப் புண்ணாகி விட்டிருந்த பாதங்களில் மருந்தை மிருது

வாகத் தடவிவிட்டான். ''என்னடா, இப்படி?'' என்றான் வருத்தத்துடன்.

அதற்குள் தன் கால்களைப் பார்த்துவிட்டிருந்த அபரஞ்சிக்கு ரொம்பவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒன்று தோன்ற, ''செருப்புக்கூடப் போடவில்லை என்று யாரோ சொன்னார் என்றீர்களே, யார்?'' என்று வினவினாள்.

மேலும் மேலும் கிரீமைத் தடவி வருடியபடி, தனஞ்சயன் சொன்னான் ''முளைவீட்டு ரங்கநாதன். அவர் காரில் கிளம்பியிருந்தாராம். நீ செருப்புகூடப் போடாமல் அவசரமாகப் போவதைப் பார்த்து உனக்கு 'லிஃப்ட்' கொடுக்கலாம் என்று நினைத்தாராம். நீ அதற்குள்ளாக ஆட்டோவில் ஏறிவிட்டாய் என்றார். ஆனால்...'' என்றவனை இடைமறித்து, ''அவரது கார்... அது சிவப்பு நிற சியல்லோவா?'' என்று மீண்டும் குடைந்தாள் அபரஞ்சி.

''ஆமாம்'' என்று தனஞ்சயன் கூறவும், அவளுக்கு அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது.

முகத்தில் இளமுறுவல் அரும்ப, ''என்னவென்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தால், நானும் சேர்ந்து கொள்வேன் அல்லவா?'' என்றான் தனஞ்சயன்.

''அதுவா... வழியெல்லாம் என்னைக் கண்காணிக்க ஆள் வைத்திருப்பதாக அவன் - அந்தத் திருடன் சொல்லியிருந்தானா? ஆள் கடத்துகிறவர்கள் என்று, முன்பு கபிலன், ஆசைத்தம்பி பற்றிப் பத்திரிகைகளில் படித்தது அந்த நேரத்தில் நினைவு வரவும், இந்தச் சிவப்பு நிற 'சீயல்லோ'வில் இருந்தது கடத்தல்காரனின் ஆள் என்றே நினைத்துவிட்டேன். அதேமாதிரி, இன்னோர் ஆள், கையில் 'செல்லுலார் ∴போன்' வைத்துக்

கொண்டு நின்றதாகவும் அப்போது நினைத்தேன். இப்போது யோசித்துப் பார்த்தால், அது சாக்கலேட் க்ரீம் வைத்த பிஸ்கட் பாக்கெட் என்று தோன்றுகிறது. சும்மா, அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்கிற மாதிரி அசட்டுத்தனமாய் என்னவெல்லாம் கற்பனை செய்திருக்கிறேன், பாருங்கள்!'' என்று மீண்டும் நகைத்தாள் அபரஞ்சி.

சிரிப்பில் சேர்ந்து கொள்வேன் என்றவன் மெல்லத் தலை அசைத்தான். ''அப்போதெல்லாம் என்ன பயம் பயந்திருப்பாய், கண்ணம்மா!'' என்று உருகினான்.

சிறு மவுனத்தின்பின், ''பைத்தியக்காரத்தனமாய்ப் பயந்து, எதை எல்லாம் விட்டுவிட்டேன், பாருங்கள்! நீங்கள் எனக்கு முதல் முதலாக வாங்கித்தந்த பதக்கம், குழந்தையின் நகைகள், அதைவிட மேலாக அத்தையின் ராசியான நகைகள்! என் முட்டாள்தனத்தால் எல்லாம் பறிபோய்விட்டதே!'' என்று வருந்தி முகம் வாடினாள் அபரஞ்சி.

''ஆனால், திரும்பக் கிடைத்திருப்பதற்கு விலை மதிப்பே கிடையாதே, கண்ணம்மா!'' என்று தனஞ்சயன் உருகியபோது, பூஜை வேளைக் கரடியாகக் கதவை ஓசைப்படத் திறந்து கொண்டு உலகநாதன் அறையினுள் வந்தார்.

உள்ளே கண்ட காட்சி அவரது கோபத்தைப் பன்மடங்கு பெருக்கிவிட, ''என்னடா மடையா! அவள் பாட்டில் எல்லா நகைகளையும் எடுத்துப்போய், எவனுக்கோ தாரை வார்த்துவிட்டு வந்து நிற்கிறாள்! நீயானால் அவள் காலைப் பிடித்து, வருடிக் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறாயே! ஆண் பிள்ளைதானா நீ?

வெட்கமில்லை? அறிவுகெட்ட முட்டாள்! மடையா! மடையா!'' என்று சரமாரியாய்த் திட்டத் தொடங்கி விட்டார்.

''அப்பா, நடந்தது தெரியாமல் பேசாதீர்கள். என்ன நடந்தது தெரியுமா... என்னைக் கொஞ்சம் பேசவிடுங்கள். அப்பா...'' என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தும், அவர் காதிலேயே வாங்காமல் கத்தவும், ''அப்பா!'' என்று ஓங்கி ஓர் அதட்டல் போட்டான் தனஞ்சயன்.

திகைப்புற்று, உலகநாதன் பேச்சை நிறுத்த, அங்கே அமைதி நிலவியது.

சில கணங்கள்தான்.

அதற்குள்ளாக, ''இதோ, இந்த வீடுதான். அல்லாரும் உள்ளார வாங்கப்பா'' என்ற பல குரல்களும், பலர் சேர்ந்து கேட்டைத் திறந்து உள்ளே வரும் சத்தமும் கேட்டது.

''ஏ...ஏய் யாருப்பா, நில்லுங்கப்பா. நான் போய் அய்யாவைக் கூட்டி வாரேன்!'' என்று ஆறுமுகம் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தும்போதே தந்தையும் மகனும் வாயில் புறம் சென்று விட்டனர்.

தனஞ்சயனைக் கண்டதும், வள்ளியம்மா முன் வந்து, ''தம்பி, என்னைத் தெரியுதாய்யா? நாந்தான் வள்ளீம்மா! அபிக்கண்ணுவோட பெரியப்பா ஓட்டிலே வேலை செய்யுறவ. அபி, குளந்தை விசேசத்துக்குக்கூட வந்து அஞ்சு ரூபாய் மொய் எழுதினேனே!'' என்று தன் விவரம் தெரிவித்தாள்.

''ஓ! தெரியுமே! என்ன விஷயம் வள்ளிம்மா? இவ்வளவு பேரோடு வந்திருக்கிறாயே!'' என்று தனஞ்சயன் அவளிடம் விசாரிக்கத் தொடங்கினான்.

அதற்குள், வள்ளிம்மாவின் குரலைக் கேட்டதும் எழுந்து, விந்தியவாறே மெல்ல நடந்து அபரஞ்சியும் அங்கே வந்து சேர்ந்தாள்.

மனைவியைப் பார்த்ததும், ''உன்னை நடக்க வேண்டாம் என்றேனில்லையா?'' என்று கடிந்தவாறே அவளைத் தூக்கிச் சென்று ஒரு நாற்காலியில் அமர வைத்தான் தனஞ்சயன்.

''ஏன்? உன் பெண்டாட்டி காலுக்கு என்ன கேடு வந்ததாம்?'' என்றார் உலகநாதன் ஏளனமாக.

''அய்யோ, அய்யோ, அய்யோ! அபிக்கண்ணு, காலு பொத்து போச்சாங்காட்டியும்? நெனச்சேன். இந்த வெட்டார வெயில்ல, கால்ல செருப்புகூட இல்லாம இம்மாம் நேரம் நிக்கிதேன்னு அப்பவே நெனச்சேன். நீதான் பக்கத்தில வந்தாக்கவே புருசன் உசிருக்குக் கண்டமின்னு சொல்லிட்டியே. அதாங்கண்ணு, ஓட்டுக்குள்ள நின்று பாத்துகிட்டே இருந்தேன்'' என்று அபரஞ்சியின் அருகே வந்து அமர்ந்து அவள் காலைப் பிடித்து வருடி விட்டாள் வள்ளிம்மா.

அவள் திருப்பிப் பார்த்துத் தடவிவிட்ட விதத்தில், அபரஞ்சியின் பாதங்கள் கொப்புளித்திருந்ததைப் பார்க்க நேர்ந்த உலகநாதனும் குழப்பமுற்றார்.

''என்ன விஷயம்? என்ன நடந்தது என்று யாராவது சரியாகச் சொல்லுங்களேன்?'' என்று அவர் அதட்டிக் கேட்டபோது அவரது குரலில் கோபம் பெரிதும் தணிந்து விட்டிருக்கவே, சரளா சற்றுத் துணிந்து, ஃபிரிஜ்ஜில் இருந்த பழச்சாறு கொஞ்சம் ஊற்றிவந்து, மருமகளிடம் கொடுத்தாள், ''குடிம்மா, முகமெல்லாம் வாடித் தெரிகிறது'' என்றாள் பரிவுடன்.

"பின்ன இன்னாம்மா? மூணு நாலு 'அவுர்' உச்சி வெயில்ல, பச்சத்தண்ணிகூட இல்லாம நின்னாக்க, பச்ச ஒடம்புக்காரி, மூஞ்சி வாடாம இன்னா பண்ணும்? ஒரு தோடாக்குடி கண்ணுன்னாகூட முடியாது, ஒடனே மாம னார்கிட்ட போயி சொல்லி, புருசனைக் காப்பாத்த ஏதாச்சம் செய்யோணுமின்னு ஒடி வந்திச்க."

"புருஷன் உயிருக்குக் கஷ்டம், புருஷனைக் காப் பாற்ற என்ன இதெல்லாம்? தனா, உனக்கு என்ன வந்தது? கடவுள் புண்ணியத்தில் நன்றாய்த்தானே இருக் கிறாய்? என்னடா விஷயம்?" என்று குழப்பத்துடன் விசாரித்த உலகநாதனின் குரல் முன்னை விடவும் இறங்கியிருந்தது.

"அப்பா, நாம் வல்லக்கோட்டைத் திருமணத்துக்குச் சென்றிருந்த சமயம், என்னைப் பிணைக் கைதியாகப் பிடித்து வைத்திருப்பதாகவும், பணம், நகை கொண்டு வந்து தராவிட்டால் என்னைக் கொன்றுவிடப் போவதாக வும் அபியை யாரோ மிரட்டி..." என்று சுருக்கமாக விளக்கம் தந்த நளாயனை வள்ளிம்மா இடைமறித்துப் பேசினாள்.

"யாரோவா, யாரு என்னாங்கிறதை இப்ப நிமிட்லே நாஞ்சொல்றேன். ஏன்யா, பெரிய மனுசா, உனுக்கு ஒரு தங்காச்சி உண்டே, அந்தம்மா எங்கேய் யா?" என்று வக்கணையாகக் கேட்டாள்.

குழப்பத்துடன் உலகநாதன் திரும்ப, "அண்ணி, உள்ளே, சமையல் கட்டை அடுத்த சின்ன சாப்பாட்டு அறையில் இருக்கிறார்கள். அங்கே சாப்பாடு நன்றா கில்லை என்று, இங்கே முத்துவை நெய்த தோசை கட்டுப் போடச் சொல்லிச் சூடாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்" என்றாள் சரளா.

"தின்னுவதற்கு நல்ல நேரம் பார்த்தாள்!" என்று முணுமுணுத்துவிட்டு, "அவளுக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று நாற்காலியில் அமர்ந்த உலகநாதன் கேட்டார்.

எல்லோருக்குமே சற்று திகைப்புதான்.

"வள்ளிம்மா, நீ எதற்கு வசந்தாப் பெரியம்மாவைப் பற்றிக் கேட்கிறாய்?" என்று அபரஞ்சி குழம்பவும், அவளிடம் திரும்பி, "என் கண்ணு, எல்லாமே சொல் றேம்மா!" என்று தொடங்கினாள் வள்ளிம்மா.

ஒரு பெரிய நாடக மேடையின் சூத்ரதாரி போல, "எலேய், கன்னீப்பா, அந்தாளை இட்டா!" என்று கம்பீர மாய் உத்திரவிட்டாள்.

வந்திருந்த ஏழெட்டு ஆண்களில், பின்னே நின்ற இருவர் ஒருவனை முன்புறம் இழுத்து வந்தனர்.

"இந்தாளை நீங்க யாரும் பார்த்ததுண்டா... ஆங், அபிம்மா நீ வாயத் தொறக்கப்படாது! உனக்கு ஒரு கொறையும் இல்ல. ஆனா, நீ இப்ப பேசப்படாது!" என்று, திகைப்புடன் ஏதோ சொல்ல முயன்ற அபரஞ்சிக் கும் கட்டளை இட்டாள்.

"தெரியாது!" என்றனர் மற்ற எல்லோருமே.

"இப்ப சொல்லு!" என்று சட்டென அவனது தாடி மீசைகளை அவள் பிடுங்கி எடுக்கவும், "ராமையா!" என்றார் உலகநாதன்.

"என் தங்கையின் ஊர்க்காரன் என்னடா, இது தாடி மீசையெல்லாம்?" என்று கேட்கவும் அவன் அவர் காலில் விழுந்து விட்டான்.

அவ்வளவுதான், எல்லாம் மளமளவென்று வெளியே வந்துவிட்டது.

அபரஞ்சியை எப்படியாவது வீட்டை விட்டு விரட்டி விட வேண்டும் என்பது வசந்தாவின் நோக்கம். மார்க் காரர்கள் திருமணம் என்று வீட்டில் எல்லோரையும் வீட்டைவிட்டு அப்புறப்படுத்தி விடுவதாகவும், அந்த நேரத்தில் அபரஞ்சிக்கு இந்தமாதிரி 'அவள் கணவனைக் கொன்று விடுவோம்' என்று மிரட்டி டெலிஃபோன் செய்து, பணம் நகையுடன் வீட்டைவிட்டு வெளியே வெகுதூரம் கொண்டு போய், அங்கே வெகுநேரம் தாமதிக்க வைத்துவிட வேண்டும். கடைசியாக, வேறு யாரோ போலச் சமயம் பார்த்து, நகைப் பையையும் பிடுங்கிக் கொண்டு ஓடிவிட வேண்டும். நகைகள் இல்லாமல் திரும்பி வருகிறவளை வீட்டைவிட்டு விரட்ட வசந்தா ஏற்பாடு செய்வாள். கிடைக்கும் பணமும், நகைகளில் ஒரு பாகமும் ராமையாவுக்குக் கூலி.

"தாடி மீசையோடு தான் என் கையிலிருந்த நகைப் பையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஓடினார்" என்றாள் அபரஞ்சி.

"வசந்தா சித்திதான், மீசை தாடியோட இருந்தா அடையாளம் தெரியாது என்று சொன்னாள். அந்தப் பொண்ணு வங்கினி, புருஷனோடு பேசாமல் ஒன்றும் நாமாட்டேன் என்பான். அதற்காக, தனா பேசமாட்டேன்னு சொல்கிற மாதிரியும், அதற்காக அவனை அடிக்கிற மாதிரியும் ஒரு 'செட்டப் செய்து கொள்' என்றுகூடச் சொல்லித் தந்தாள்."

"அத்தை!" என்று வெறியுடன் கிளம்பிய கணவனைக் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தாள் அபரஞ்சி.

"ப்ளீஸ், பொறுங்கள். இதில் மாமாவே முடிவு எடுக்கட்டும். அப்போது தான் அத்தைக்கு இனியேனும் விடிவுகாலம் வரும்" என்றாள், அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி மெல்லிய குரலில்.

அப்போது, ஏ...வ் என்று ஏப்பமிட்டபடி, "அங்கே தான் சாப்பாடு சரியில்லையே! அண்ணனுக்கு இரண்டு நெய்தோசை கட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது? இது கூட நான்தான் சொல்லணுமா இந்த வீட்டில்..." என்று எடுப்பாகக் கூறியபடி, மேலும் வந்தி வைப்பதற்காகத் தன் அண்ணனைத் தேடி வந்த வசந்தா, அண்ணனின் எதிரே நின்ற ராமையாவைப் பார்த்ததும் முகம் வெளுத்துப் போனாள்.

உள்ளே ஓடப் போனவள் வேகமாக யோசித்து, மீண்டும் திரும்பி, ராமையாவுக்கும் கண்ணால் ஜாடை காட்டியபடி, "இ..இவன் இங்கே எங்கே வந்தான்? ஏதாவது நகராறில் மாட்டிக் கொண்டாயாடா? எப்போதும் அடுத்தவன் செய்த தப்பை எல்லாம் நான் தலையில் வாங்கிக் கொள்வதே இவனுக்கு வழக்கம். போ, போடா. இங்கே வந்து என் மானத்தை வாங்காதே. போய் ஒடிப்போ" என்று ராமையாவை விரட்டினாள்.

"ஏன்? அந்தாளு ஒடிப்போயிட்டா உன் வண்டவாளம் தண்டவாளம் ஏறாம தப்பிக்குமின்னு பார்த்தியா? ஒண்ணும் நடக்காது, கண்ணு. இங்கே எல்லாருக்கும் அல்லாம் தெரியும்!" என்றாள் வள்ளிம்மா நக்கலாக.

வசந்தா ராமையாவை நோக்க, "ஆமாம் சித்தி, உன் அண்ணன் மருமகளிடமிருந்து நகைப்பையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஓடுகிறபோது, இதோ, அந்த ஆயாவுடைய ஆட்கள் என்னை விரட்டிப் பிடிச்சிட்டாங்க. ஒன்றுமே ஆபத்து கிடையாது என்று சொன்னியே! பார் எப்படி அடிச்சிட்டாங்க!" என்று அழுதான் ராமையா.

கணத்தில் மாறி, "அய்யய்யோ! சதி! அண்ணா, நீங்கள் என்னிடம் பிரியமாய் இருப்பது பொறுக்காமல்,

அண்ணி ஏதோ சதி செய்து, இப்படி எல்லாம் சொல்லும் படி இவளை 'செட்டப்' செய்திருக்கிறாள். இவன் சொல்வது எல்லாம் பொய்!'' என்று வசந்தா, குற்றத்தை அப்படியே சரளா மேல் கமத்த முயன்றாள்.

''என்னது? நான் சொல்றது பொய்யா? வீட்டிலே என்னென்ன நகை இருக்குது, என்னென்ன பணம் இருக்குதுன்னு நீ எழுதிக் கொடுத்த பட்டியல் இதோ இருக்குது, பாருங்க மாமா!'' என்று பையினுள் இருந்த காகிதத்தை எடுத்து உலகநாதனிடம் ராமையா கொடுத்தான்.

''அப்படி வா'' என்று திருப்தியுடன் கூறினாள் வள்ளிம்மா. ''நே அந்தப் பையக் குடு'' என்று அருகில் நின்ற அவளுடைய கணவனின் கையிலிருந்த சாக்குப் பையை வாங்கினாள்.

அந்தச் சாக்குப் பையினுள் இருந்த, நகைகள் அடங்கிய தோள் பையை எடுத்து, அபரஞ்சியிடம் கொடுத்து, ''அந்தப் பட்டியல்படி அல்லாம் சரியா இருக்காள்னு பாரு தங்கம்'' என்றாள்.

பிரமிப்புடன் நோக்கி, ''வள்ளியம்மா, எல்லாம் உன் வேலைதானா? எனக்காக எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்கிறாய்!'' என்று அபரஞ்சி, அவளை மனமாரப் பாராட்டினாள்.

''ஆங்... பின்னே இன்னா கண்ணு? பச்சப்பிள்ளை நீ ஒரு கஷ்டத்திலே இருக்கப்ப, நீ போன்னாக்க நான் சொம்மா போயிருவேனா? போறா மாறி பராக்கு காட்டி, பின்னாடி போய் என் புருசன் கிட்ட சொல்ல ஆள் தயார் பண்ணி வச்சிட்டம். பாத்துகிட்டே இருந்தமா? பையப் பிடுங்கினதுமே இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமுமா ஓடிப்

போய்ப் பிடிச்சிக்கிட்டாங்க'' என்றாள் அவள் பெருமையோடு.

''ரொம்பவும் அருமையான வேலை செய்தாய், வள்ளிம்மா!'' என்று தானும் பாராட்டிவிட்டு, ''என்னப்பா?'' என்று தந்தையிடம் ஒப்புதல் கேட்டான் தனஞ்சயன்.

''ஆ... ஆமாம்!'' என்று ஒரு நெடுங்கனவிலிருந்து விழித்தவர்போல உடம்பை உலுக்கி விட்டுக் கொண்டு உலகநாதன் எழுந்தார்.

''மெய்யாகவே வள்ளிம்மா, நீயும், உன் கணவரும், உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் அத்தனை பேருமே ஒரு பெரிய அரிய காரியத்தைத்தான் சாதித்திருக்கிறீர்கள், உங்களுக்கெல்லாம் எப்படி நன்றி சொல்வது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. பணம், நகையைக் காபாற்றித் தந்ததை விடவும், எங்கள் குடும்பம் சிதையாமல் காப்பாற்றியது தான் பெரிய விஷயம். அதற்குத்தான் நான் எவ்வளவோ நன்றி தெரிவித்தாக வேண்டும்...'' என்று கரகரத்த குரலில் கூறியவர், ''ஆறுமுகம்'' என்று டிரைவரை அழைத்தார்.

''அய்யா'' என்று ஓடிவந்தவனிடம், ''சின்னய்யாவிடம் பணம் வாங்கிக்கொள். இவர்கள் எல்லோரையும் நம் காரில் அழைத்துப் போய், நல்ல மிலிடரி ஓட்டலில், பிரியாணி, வறுவல், குருமா என்று அவர்களுக்கு வேண்டியது கேட்டு வாங்கிக் கொடு. பிறகு, நல்ல துணிக் கடைக்குப் போய் ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபாய்க்குத் துணி மணி வாங்கிக் கொடு. பிறகு, ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கையில் கொடுத்து, அவரவர் வீட்டில் விட்டு வா'' என்று அவர் கூறவும் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியோடு எழுந்தனர்.

உள்ளே சென்று தனஞ்சயனிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு எல்லோரும் நகர்ந்தனர்.

"நல்லாயிரு. அபிக்கண்ணு குளந்த தூங்குதா?" என்று உள்ளே சென்று பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிய வள்ளிம்மாவிடம், "இரண்டு நாள் கழித்து, ஒருதரம் இங்கே வந்துவிட்டுப் போ, வள்ளிம்மா. அபரஞ்சி உனக்காக ஏதோ வாங்கி வைக்கப் போகிறாளாம்" என்று கூறி அனுப்பினார்.

வாயெல்லாம் பல்லாக அவள் சென்றதும், "மெய் யாகவே நல்லதாக ஏதாவது அவளுக்கு வாங்கிக் கொடு, அம்மா" என்றவர், சிறு தயக்கத்தின்பின், "சொல்வார் சொன்னால், கேட்பாருக்கு மதி எங்கே போயிற்று என் பார்கள். மதிகெட்டுப் போய் உன்னைக் கொஞ்சம்... கொஞ்சமென்ன, அதிகமாகவே தப்பாகப் பேசிவிட்டே னம்மா. பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாதே!" என்று, சரியான வார்த்தைகளைத் தேடி அவர் திக்கித் திணறவும் அபரஞ்சிக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது.

"நீங்கள் இதைப் பெரிதாக நினைக்கத் தேவை இல்லை மாமா. நீங்கள் எனக்கு அப்பா மாதிரி. ஆத்திரத் தில் ஒரு வார்த்தை சொல்ல உங்களுக்கு உரிமை இல்லையா, என்ன?" என்று இதமாக அவள் பேசவும் அவர் முகம் மலர்ந்தது.

"உரிமை இருந்தாலும் இந்த மாதிரி வார்த்தை களைப் பேசக்கூடாது தான்" என்று எளிமையாக ஒத்துக் கொண்டவர், "நல்ல பெண் என்பதற்குத் தகுதியான வார்த்தைகளைப் பேசினாய்" என்று அவளையும் தட்டை யற்றுப் பாராட்டினார்.

புன்னகையோடு கண்சிமிட்டிய கணவனைப் பார்த்து அபரஞ்சி சிரித்தாள்.

சரளா, கலைவாணி, எல்லோருக்குமே மகிழ்ச்சி தான். புன்னகை விரிய எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அப்போது, "மாமா... நான் உத்திரவு வாங்கிக் கொள்ளட்டுமா?" என்று மிகமிகப் பணிவாக ஒரு குரல் கேட்கவும் உலகநாதன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார்.

"நீ இன்னுமா இங்கே இருக்கிறாய், ராஸ்கல்... ஒடு..." என்று அதட்டியவர், உடனே முகம் மாறித் தலையசைத்தார். "சற்றுப் பொறு. நான் சொன்னபிறகு போகலாம்" என்று உட்புறம் திரும்பினார்.

அங்கே, நடுங்கி, முகம் வெளுத்து, சுவரோடு சுவராக ஒட்டிக் கொண்டு நின்ற தங்கை வசந்தாவைப் பார்த்ததும் அவர் முகத்தில் கொலை வெறி தாண்டவ மாடிற்று.

கையை ஓங்கிக் கொண்டு அவளை நோக்கிச் சென்றார்.

கைகளை ஓங்கிக் கொண்டு உலகநாதன் சென்ற விதத்தைக் கண்டு எல்லோருக்குமே நடுக்கம் உண்டா யிற்று.

"அப்பா, வேண்டாம்!" என்றாள் கலைவாணி அச்சத்துடன்.

"மாமா, வேண்டாம். விட்டுவிடுங்கள்!" என்ற அபரஞ்சி, கையைக் கட்டிக் கொண்டு கம்மா நின்ற கணவனிடம், "மாமாவைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள், தனா!" என்று பதறினாள்.

சில வினாடி நேரம், பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற தனஞ்சயன் கூடக் கடைசியில் மனம் இளகி, "வேண்டாம், அப்பா! அவர்களை அடித்து, உங்கள் கையை ஏன் அழுக்காக்கிக் கொள்கிறீர்கள்?" என்றபடி முன்னே பாய்ந்தான்.

எதையும் அவர் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை. இவளைக் காயப்படுத்தியே ஆகவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கமாய் முன்னேறியவர். ''என்ன இருந்தாலும், அவர்கள் இந்த வீட்டுப் பெண். அடிக்க வேண்டாம். விட்டு விடுங்கள்'' என்று மனைவி குறுக்கே வந்து மறிக்கவும் அப்படியே நின்று விட்டார்.

மனைவியைத் தாண்டி, தங்கையைப் பார்த்து முறைத்தவர், ''பார் கொஞ்சமாவது கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் தொடர்பு இருந்தால் நன்றாகப் பார்த்து, பார்ப்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள். இவளுக்கும் எனக்கும் இடையே எத்தனை முறை கலகமூட்டி இருப்பாய்? உன் பேச்சைக் கேட்டு, இவளை எத்தனை முறை நான் சிறுமைப்படுத்தியிருப்பேன்; திட்டியிருப்பேன்; அழ வைத்திருப்பேன்; உன் உடம்பில் ஓர் அடி விழுவது இவளுக்குப் பொறுக்க வில்லை! வீட்டுப் பெண்ணாம்! வீட்டுக்கு வாழவந்த பெண் என்று என்றைக்காவது நீ இவளை எண்ணிப் பார்த்ததுண்டா? சை! யோசித்துப் பார்த்தால், இந்த இரண்டு பிள்ளை தந்தது தவிர சரளாவுக்கு நான் செய்ததெல்லாமே கொடுமை மட்டும்தான் என்பது போலல்லவா தோன்றுகிறது! தங்கை நம் மேல் பாசம் உள்ளவள்; நல்லது சொல்வாள் என்று நினைத்து, நீ ஆட்டி வைத்தபடியெல்லாம் ஆடினேன்! நீ இப்படிப்பட்ட ஒரு சுயநலப் பிண்டம்; ரத்தக் காட்டேறி என்று சிறு சந்தேகம் கொள்ளக்கூடத் தெரியாத முட்டாளாக இருந்து விட்டேனே!'' என்று வருந்தினார்.

''ம...மன்னித்து விடுங்கள் அண்ணா! பூரணிக்காக என்று ஏதேதோ செய்து விட்டேன். எனக்கு மட்டும் கணவர் நல்லபடியாக வாய்த்திருந்தால்...''

''அந்தக் கதை இனிமேல் வேண்டாம். அத்தை... நான் உங்கள் ஊருக்கே வந்து, மாமா வியாபாரம்

செய்கிற விதமெல்லாம் நேரிலேயே பார்த்துவிட்டேன். அவரைப் பற்றி மனசில் விசாரித்தும் அறிந்து கொண்டேன். அதியாயமாக மாமாவைப் பற்றித் தப்பாகப் பேசாதீர்கள்'' என்றான் தனஞ்சயன் இடையிலே புகுந்து.

''ஆக, அதுவும் பெரியதானா. மாபாதகி! உன்னை... போ. போ. போய்விடு. நீ இங்கே கண்முன்னால் நின்று கொண்டே இருந்தால், உன்னை ஏதேனும் செய்தாலும் செய்து விடுவேன். அதோ, ராமையாவை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறேன். அவனோடு ஊருக்குப் போய் விடு. இனி, இந்தப் பக்கம் வரவே வராதே!'' என்று உலகநாதன் உறுமினார்.

''மாமா, நான் ஒன்று சொல்லலாமா?'' என்று மருமகள் வினயமாகக் கேட்கவும், ''சொல்லேன், அம்மா! இந்த வீட்டில் உனக்கில்லாத உரிமையா?'' என்று தாராளமாக அனுமதி கொடுத்தார்.

''பெரியம்மா, ஒரேயடியாக ஒன்றுமில்லாமல் போயிற்று என்று நீங்கள் மனம் உடைய வேண்டாம். நீங்கள் கொண்டு போனதில் என் அத்தையின் சாமான்களை எல்லாம் திருப்பித் தந்தால், அவைகளின் மதிப்புக்கு இருமடங்கு போட்டு, புதிதாகப் பூரணிக்கு வாங்கித் தரச் சொல்கிறேன். மேலும் தாய்மாமன் சீரையும் தரச் சொல்கிறேன். ஆனால், நினைவிருக்கட்டும்; அத்தையின் பொருட்கள் எல்லாமே வந்தாக வேண்டும்!'' என்று வசந்தாவுக்கு ஆசை காட்டினாள்.

கண்களில் ஆசைமின்ன, ''கொண்டு வருகிறேன், கண்ணு. எல்லாவற்றையும் எடுத்து வந்து தருகிறேன். நீ மட்டும் கட்டாயமாய், மறக்காமல் சொன்னபடி செய்ய வேண்டும்'' என்று குழையடிக்கவும், உலகநாதனுக்கு ஒரேயடியாக சையென்றாகி விட்டது.

வந்தாலும், ராமையாவும் சென்றபிறகு, ''இது வேறு கடை எனக்கு? அவள் எடுத்துப் போனதெல் லாம் உன் சமான் என்று ஏன் சொல்லவில்லை?'' என்று மனைவியை அதட்டினார்.

ஆனால், உடனே அவரே தணிந்து, சொல்லவிட் டாள் தானே. சொல்லுவதற்கு? சரி. எப்படியோ, மரு மகள் சமர்த்தியத்தில், உன் சாமானெல்லாம் உனக்கே திரும்பி வந்து சேரப் போகிறது. அதிகப்படி விலை என் தப்புக்குத் தண்டனையாக அதுவும் நியாயம்தான். நியா யம் பற்றிப் பேசும்போது, நியாயமான முறையில் உன்னி டம் மன்னிப்பும் கேட்டு விடுகிறேன். உனக்கு நான் செய்த அநியாயத்தை எல்லாம் தயவு செய்து மன்னித்து விடு, சரளா!'' என்று கேட்கவும் அவருடைய மனைவிக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது.

''என்ன நீங்கள்? நான் என்ன பெரிய ஆள்? என்னிடம் போய் நீங்கள் மன்னிப்புக் கேட்கிறீர்களே!'' அவள் கூச்சமும் வருத்தமுமாய் கூறவும் உலகநாதன் இறுக்கம் அகன்று சிரித்தார்.

''ஏய், பின்னே, உனக்குச் செய்த அநியாயத்துக்கு நான் வேறு யாரிடமடி மன்னிப்புக் கேட்பது?'' என்று அவர் கேலி பேசவும் எல்லோருக்குமே சிரிப்பு வந்தது.

சிரிப்பும் கேலியுமாக எல்லோரும் சேர்ந்து சாப் பிட்டு, சேர்ந்து பேசிக் கொண்டு இருந்தனர்.

அப்போது, மகனைப் பார்த்து, ''என்னடா தனா, நான்தான் கிராமத்து ஆள். நீ படித்திருக்கிறாய். பல நாடு போய் வந்திருக்கிறாய்! நீயும் இந்த அடிவாழை மாதிரி என்னைப் போலவேதானே அபரஞ்சியிடம் தப்புத் தப் பாய்ப் பேசி வந்தாய்? போகட்டும். அதே அடிவாழைப் புத்தியோடு, நான் உன் அம்மாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்ட

மாதிரி, நீயும் அபரஞ்சியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுவிடு!'' என்றார்.

''அப்பா... தப்பு. இந்த விஷயத்தில் நான்தான் தலைவாழை. நீங்களதான் அடிவாழை. ஏனென்றால் நான் ஏற்கனவே அபியிடம் சரணாகதி அடைந்தாயிற்று'' என்றான் தனஞ்சயன்.

சிரிப்பினூடே, ''அதுதான் அப்போதே பார்த் தேனே அபிக்குக் கால் பிடித்து விட்டுக் கொண்டு இருந்தாயே!'' என்று உலகநாதன் கிண்டல் செய்யவும், எல்லோரும் மீண்டும் நகைத்தனர்.

''முன்னோடியோ, பின்னோடியோ? அப்பாவும் பிள்ளையும் ஒரே தினுசு என்பதில் மட்டும் சந்தேகமே இல்லை'' என்றவாறு எழுந்து, ''சொல்லுங்கள், யார் யாருக்கு என்னென்ன வேண்டும்? பால், காம்ப்ளான், மைலோ...? எது வேண்டும்?'' என்று கேட்டாள் சரளா.

இந்த கணீர்க் குரல் தன்னதுதானா என்று அவ ளுக்கே சந்தேகம் வந்தது.

''எதற்கு? ஆளாளுக்கு ஒவ்வொன்றாய்த் தூக்கி வந்து கொண்டு? மொத்தமாய் ஏதாவது ஒன்றைக் கொண்டு வா. சேர்ந்து குடிக்கலாம்'' என்று மனைவி யிடம் பகர்ந்தவர், மீண்டும் மகனைப் பிடித்தார்.

''எப்படியும் நான்தாண்டா, தாய்வாழை. நீ அடி வாழைதான். நான் இன்றைக்கு என் மனைவிக்குப் பட்டுச் சேலை வாங்கப் போகிறேன். ஜரிகை போட்ட பட்...டுச் சேலை. என்னைப் பின்பற்றி நீயும் அபிக்கு வாங்கிக் கொடு!'' என்று ஒரு போடு போட்டார்.

''அப்பா, என் பொண்டாட்டிக்கு, நான் ஏற் கெனவே பட்டுச் சேலை - ஜரிகை போட்ட பட்...டுச் சேலை வாங்கிக் கொடுத்தாயிற்று தெரியுமோ?'' என்று

மகன் பெருமையடிக்கவும், வெற்றிகரமாய்ப் பின்னடைந்தார்.

"சரிதானடா. தகப்பன் சாமி! உன் விருப்பம்போல வைத்துக் கொள். உனக்கு அப்போதே முருகன் பெயர் வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். பெயர் வைக்காவிட்டாலும், குணம் அப்படியே ஆகிவிட்டது! போ. போய் உன் மனைவியிடம். இன்றேனும் இரண்டு நல்ல வார்த்தை பேசு. பிள்ளை முகம் வாடிக் கிடக்கிறது!" தோற்றாற்போலக் காட்டி, அவர் மகன் காலை வார, எல்லோரும் மீண்டும் சிரிப்பில் கலகலத்தனர்.

திருமணம் ஆனதிலிருந்து, முதன் முதலாக தனஞ்சயனுக்கும் அபரஞ்சிக்கும் முழுமையான ஆனந்தமான இரவாய், அன்றிரவு அமைந்தது.

அன்றுவரை அறிந்திராத விதமாக இருவரும் மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டனர்.

"அத்தைக்கு ஏன் அவ்வளவு விட்டுக் கொடுத்தாய், அபி? அவர்கள் எடுத்துப் போனதற்கு இரு மடங்கு என்றால் எவ்வளவு ஆகும் தெரியுமா?" என்று தனஞ்சயன் கேட்டான்.

கணவனின் தாடை எலும்பின் மீது விரலை வைத்துத் தொடக்கம் முதல் கடைசி வரை அளந்தபடி, "ஆகட்டுமே!" நம்மால் முடியாததா, என்ன?" என்று இலகுவாகக் கேட்டாள் அபரஞ்சி. அத்தை சொல்கிற மாதிரி இருந்தாலும் வசந்தாப் பெரியம்மாவும் நம் வீட்டுப் பெண்தானே?" என்றாள் தொடர்ந்து.

"என்ன, 'வசந்தாப் பெரியம்மா மேல்' அப்படிப் பாசம் பொங்குகிறது?" என்று கேலியாகக் கேட்டவன், உடனே முகம் கடினமுற, "எனக்கு அவர்கள் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்ல வேண்டும்போல இருந்தது. நீ மட்டும்

நடுத்திராவிடாமல்... குறைந்தபட்சமாய் அத்தையின் கழுத்தைப் பிடித்து வீட்டுக்கு வெளியேயாவது தள்ளி விருப்பேன்" என்றான் அவன்.

எமயலுடன் கணவன் முகத்தைப் பார்த்து விட்டு, "உங்களிடம் ஒன்று சொல்லட்டுமா, தனா?" என்று குழைந்தாள் அபரஞ்சி.

"ஒன்றா என்றான்?"

முறுவலித்து, "ஊகும்!" என்று ஜிமிக்கி ஆட்ட தலையசைத்தாள் அவள். "ஒரு விஷயம் நமக்கு மிகவும் முக்கியமான ஒன்று."

"சொல்லுடா" என்று அவனும் குழைந்தான்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் அபரஞ்சி சொல்லத் தொடங்கினாள். "பாருங்கள் தனா, சில பழைய பிழைகளையே பெரிதாக நினைத்து, அவற்றுக்காக நீங்கள் வருத்தம் தெரிவித்த பிறகும்கூட, நாம் பிரிந்து வாழ்வதுதான் நல்லது என்று நான் எண்ணியிருந்தேன்..."

"நீ பட்ட வேதனையும் பெரிதுதானே, கண்மணி!" என்றான் தனஞ்சயன். அதன் காரணம் தான்தான் என்ற வருத்தத்துடன்.

"இருக்கலாம். ஆனால், மனதில் அன்பு இருந்தால், மன்னிக்க முடியாதது என்று ஒன்றுமே கிடையாது என்று, எனக்கு அப்போது தெரியாது, தனா. பழசிலேயே உழன்று கொண்டிருந்த எனக்கு, என்னிடம் அந்த அன்பு இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதுகூடத் தெரியாது.

"இனி, என் வாழ்வுக்குக் குழந்தை மட்டும் போதும் என்று நினைத்தேன்; அதையே உங்களிடமும் சொன்னேன். மெய்யென்று நம்பித்தான் சொன்னேன்.

"ஆனால் தனா, உங்களுக்கு ஓர் ஆபத்து என்று கேட்ட பிறகு குழந்தையைப் பற்றிய எண்ணமே எனக்கு இல்லாது போயிற்று!

"அந்த மிரட்டல் ஃபோன் கால் வந்த சமயம், எனக்குப் பால் பெருகி லேசாகத் தினவெடுத்துக் கொண்டு இருந்தது. இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் கண்ணன் தானாக விழிக்காவிட்டால் எழுப்பி விடவேண்டும் என்று கூட நினைத்திருந்தேன்.

"அந்த மிரட்டலைக் கேட்ட பிறகு அந்த நினைப்பே மறந்து போய் விட்டது. அதற்கப்புறம் ஒரு நாலரை மணி நேரம்! மொத்தம் ஆறரை மணி நேரம். நிச்சயமாய் எனக்கு மார்பு வலித்திருக்க வேண்டும். அது தெரிய வில்லை. சும்மாவே, இன்னேரம் குழந்தை விழித்து எழுந்து விட்டிருக்குமே! அதற்குப் பசித்திருக்குமே என் றெல்லாம் எனக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்? ஆனால் என்ன நடந்தது?

"வீட்டுக்கு வந்து, உங்களைப் பார்த்த பிறகுதான், குழந்தையின் அழுகுரல் காதில் விழுந்தது. நெஞ்சு வலித்தது. சேலை நனைந்து நீங்கள் பத்திரமாய் இருக் கிறீர்கள் என்று தெரிந்த பிறகுதானே இதை எல்லாம் என்னால் உணரக் கூட முடிந்தது!

"அடுத்து இந்தப் பாதம் பொத்துப் போகும் குட்டில் அதையும் உணராமல்தான் நின்றேன்.

"இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்? உங்களை விட எனக்கு ஒன்றுமே பெரிதில்லை என்பதுதானே? நீங்கள் இல்லாமல் எனக்கு எதுவுமே இல்லை என்பதுதானே?

"உள்ளூர உங்கள் மீது இவ்வளவு அன்பு இருந் திருந்த போதும், அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் நம் இருவர் வாழ்வையும் பாழடிக்க இருந்தேனே.

"அதிலிருந்து என்னை மீட்டது இந்தப் புரளி தானே? அதைக் கிளப்பி விட்டது யாராக இருந்தாலும் நாம் அவர்களுக்கு நன்றிதானே தெரிவித்தாக வேண் டும்?!"

அவளை இழுத்து அணைத்து, சற்று நேரம் பேசா மல் இருந்து விட்டு, "நீ சொல்வது சரிதான். ஆனால் இது அத்தைக்குத் தெரியும்படி விட்டு விடாதே. அது தான் சாக்கென்று வந்து உட்கார்ந்து பழைய வேலை களைத் தொடங்கி விடுவார்கள். ஆனால், பழைய நினைவு என்று தொடங்கியதால் நானும் சிலது சொல்லி விடுகிறேன். அபி" என்ற தனஞ்சயன், அவள் முகம் வாடவும் "இந்த ஒரே ஒரு முறை கேட்டு விடு கண்ணம் மா" என்றான் கெஞ்சுதலாக.

"அபி, நீ தன்னிலை விளக்கத்துக்கு உனக்கு வாய்ப் புக் கொடுக்கவில்லை என்று என்மேல் குற்றம் சாட்டி னாயே, அது அவ்வளவாக சரியில்லை. முதல் இரவன்று என்னைப் பார்த்திருக்கிறாயா என்று உன்னிடம் நான் கேட்டது, அந்த மோசடி நிறுவனத்தில் பார்த்திருக் கிறாயா என்றுதான்... ஆனால் நீ, வேறு மாதிரிக் கவிதை சொன்னபோது, நீ உண்மையாக உணர்ந்ததைச் சொன் னாய் என்று எண்ணவில்லை; மாறாக, உண்மையை மறைக்க மாய்மாலம் செய்கிறாய் என்று எண்ணி விட் டேன்" என்றான் அவன்.

அந்த நிறுவனத் தலைவியாக அவள் இருந்தபோது, அவளது உண்மை நிலை அறியாத நிலையில் அவன் அன்று கொடுத்த வாய்ப்பு, போதுமானதாகவே இருக்க லாம்தான்! ஆனால், தண்டனை என்று அவன் எந்த அளவுக்குப் போனான்?

அபரஞ்சி பேசாமலே இருக்கவும், ''நிறையவே உன்னை நான் வதைத்தேன் என்றாலும், ரொம்பவும் மனதை உறுத்தும் சிலது பற்றி மட்டும் பேச, அனுமதி கொடு, ரஞ்சி. இந்த ஒரே ஒரு தரம்! என் மகாமட்டமான செயல், வேறு பெண்ணிடம் போவேன் என்று மிரட்டி உன்னைப் பணிய வைத்தது. உன்னை விட்டு விலக முடியாமல், உன்னை மடக்க அப்படிப் பேசி விட்டுப் பிறகு எவ்வளவு அருவருத்துப் போனேன் தெரியுமா? பல நாட்கள் தூங்கவே முடியாது போயிற்று!'' என்றான் அவன்.

நள்ளிரவுக்கு மேல், சிகரெட்டைப் புகைத்தபடி, தனஞ்சயன் நடைபோட்டது அபரஞ்சிக்கு நினைவு வந்தது. வெற்றிப் பெருமிதம் என்று மேலும் வெறுப்படைந்தாளே! கடைசியில் அவனுக்கும் வேதனைதான் போலும்!

''அடுத்தது, ஆடு மாடு போல என்றது! அது ஓர் அசிங்கமான குதறல். நீ ஆடுமாடு போல என்றால் நான் மட்டும் யார்? அந்த அறிவே இல்லாமல் பேசினேன்! இதை எண்ணி எண்ணி, பிறகு எத்தனை நாள் மனம் குன்றியிருக்கிறேன், தெரியுமா? அன்றைக்கு, அந்த கம்ப்யூட்டரைக் கண்டதும் எனக்கு வெறி பிடித்திருக்க வேண்டும் என்று பிறகு தோன்றியது. அதில்தானே, நான் ஏமாந்ததும், நீ என்னை ஏமாற்றியதாக நான் எண்ணியதும்?... பேசுவதை எல்லாம் பேசிவிட்டு அப்பா போல நமக்கும் மனைவியோடு நல்லபடியாக வாழும் ராசி இல்லை; இது தலைமுறை ராசி! என்று என்னை நானே சமாதானமும் செய்து கொள்ளுவேன்!

''ஆனால், அன்றைய உன் மனநிலை தெரிந்த திலிருந்து நான் என்னமாய் நொந்து விட்டேன் தெரியுமா? முதலில் கூட ரொம்ப வேதனைப்பட்டேன் என்று

சொல்ல முடியாது. ஆனால் கழிவிரக்கம் இருந்தது. அடடா! நல்ல மனைவியைப் போய் நோகடித்து விட்டோமே என்று வருத்தம்! கூடவே, நாம் கடுமையாக நடந்து கொண்டதன் காரணத்தை விளக்கினால், புரிந்து கொள்வாள்; அதன்பின் அவளை ராணி மாதிரி வைத்துக் கொண்டால் போதும் என்ற நினைப்புதான்.

''ஆனால், அன்று நீ என் முகம் பார்க்க நேராத நிலை வேண்டும் என்றாயா? பொடிப் பொடியாக உடைந்து விட்டேன். ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப் பார்த்து, உன் மனம் எப்படி நொந்திருக்கும் என்பதைக் கற்பனை செய்து, கையில் கிடைத்த வைரத்தை உடைத்தெறிந்து விட்டேனே, அய்யோ... அய்யோ... என்று நான் பட்ட வேதனையை வார்த்தைகளால் சொல்லி விளங்க வைக்க முடியாது, அபி!

'நீ பட்ட துன்பத்துக்கு நான் பட்டதும் சமம் ஆகுமோ என்னவோ, தெரியாது. ஆனால் ரொம்... பவும் அடிபட்டுப் போனேன், கண்ணம்மா. அதனால்... அதனால்... ஒரு முட்டாள்தனமான முடிவினால் செய்த பிழை, அத்தனையும் மன்னித்து, மறப்பாயா, கண்மணி!'' என்று மீண்டும் மன்னிப்பு வேண்டினான் அவன்.

பிழை செய்த மனம், இப்போது அவளது அன்பில் மட்டுமாக சமாதானம் பெற மறுப்பது அபரஞ்சிக்குப் புரிந்தது. ஆனால், தன் அன்பைப் பற்றி இவ்வளவு விளக்கிய பிறகு, இன்னும் வேறு என்ன செய்வது?

சற்று நேரம், பேசாதிருந்து விட்டு, ''நாம் இருவரும் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள லாமா?'' என்று கேட்டாள். ''இந்தப் பழைய காலம் பற்றி - இன்று மாலை வரை நேர்ந்த துன்பங்கள் பற்றி நினைத்துக் கூடப் பார்ப்பதில்லை என்று ஓர் உடன்பாடு?''

சில வினாடி மனைவியின் முகம் பார்த்தவனுக்கு அவள் மனம் புரிந்து போயிற்று. பழசைக் கிளறி இன்றைய மகிழ்ச்சியைக் கெடுக்க இவளுக்கு மனமில்லை. எதிர்காலத்தில் பழைய இருளின் சாயல்கூடக் கூடாது என்கிறாள்.

சற்றே சிந்தித்தவனின் கண்களில் குறும்பு மலர்ந்தது.

"பழைய கதை, வேண்டாத கதையெல்லாம் மறக்கடிப்பதுக்கும் வித்தை எனக்குத் தெரியும்! கற்றுத் தரட்டுமா?" என்று வினவினான்.

"ஓ! செய்யுங்களேன்! தனா, நான் ஒரு கெட்டிக்கார மாணவியாக்கும்! ஒரு தரம் கற்றுக் கொடுத்தாலும் அப்படியே பிடித்துக் கொள்கிறாள் என்று என் ஆசிரியைகள் சொல்வார்கள்! அதைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கலாமா!" என்று அப்பாவியாய் விழிகளை விரித்தாள் அவள்.

மவுனச் சிரிப்பில் உடல் குலுங்க, "தாராளமாய்! இதோ, முதல் பாடம்!" என்று மனைவியின் மலர்ந்த முகத்தை நோக்கிக் குனிந்தான் தனஞ்சயன்.